

מגילת אסתר

מגילת אסתר מתוך
'תיקון קוראים' • הלכות
וברכות קריאת המגילה •
הערות ומנהגים

מהדורה חדשה

יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד

מגילת אסתר

ויהי בימי אוזשורוש הוא אוזשורוש המלך מוהדו ועד-כוש שבע ועשרים ומאה מדינה: בימים ההם כשבת המלך אוזשורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה בשנת שלוש למלכו עשה משתה לכל-שריו ועבדיו וזיל פרס ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו בהראתו את-עשר כבוד מלכותו ואת-יקר תפארת גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום: ובמלואת הימים האלה עשה המלך לכל-העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד-קטן משתה שבעת ימים ביוצר גגת ביתן המלך: וזור פרס ותכלת אוזון בוזבלי בוזן וארגמן על-גלילי כסף ועמודי שיש מטות זהב וכסף על רצפת בהט ושש ודר וסוזרת והשקות בכלי זהב וכלים מכלים שונים ויין מלכות רב כיד המלך והשתיה כדת אין אגס כי כן יסד המלך על כל רב ביתו לעשות כרצון איש ואיש גם ושתי המלכה עשתה משתה נשים בית המלכות אשר למלך אוזשורוש: ביום השביעי כטוב לב-המלך ביין אמר לבוהמן בוזתא וזרבונא בוזתא ואבגתא ותר וכרס שבעת הסריסים המשרתים את-פני המלך אוזשורוש: להביא את ושתי המלכה לפני המלך בכתר מלכות להראות העמים והשרים את יפיה כי טובת מראה היא ותמאן המלכה ושתי לבוא בדבר המלך אשר ביד הסריסים ויקצף המלך מאד וזמנתו בערה בו: ויאמר המלך לזוכמים ידעי העתים כי כן דבר המלך לפני כל ידעי דת ודון והקרב אליו כרשנא שתר אדמותא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי פרס ומדי ראי פני המלך הישבים ראשנה במלכות: כדת מזה-לעשות במלכה ושתי על אשר לא-עשתה את-מאמר המלך אוזשורוש ביד הסריסים: ויאמר ממוכן לפני המלך והשרים לא על המלך לבדו עתה ושתי המלכה כי על-כל-השרים ועל-כל-העמים אשר בכל-מדינות המלך אוזשורוש: כי-יצא דבר המלכה על-כל-הנשים להבנות בעליהן בעניהן באמרים המלך אוזשורוש אמר להביא את ושתי המלכה לפנני ולא-באה: והיום הזה תאמרנה שרות פרס ומדי אשר שמועו את דבר המלכה לכל שרי המלך וכדי בוזן וקצף: אם על המלך טוב יצא דבר-מלכות מלפני וכתב בודני פרס

ויהי בימי אוזשורוש הוא אוזשורוש המלך מוהדו ועד-כוש שבע ועשרים ומאה מדינה: בימים ההם כשבת המלך אוזשורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה: בשנת שלוש למלכו עשה משתה לכל-שריו ועבדיו וזיל פרס ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו: בהראתו את-עשר כבוד מלכותו ואת-יקר תפארת גדולתו ימים רבים שמונים ומאת יום: ובמלואת הימים האלה עשה המלך לכל-העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד-קטן משתה שבעת ימים ביוצר גגת ביתן המלך: וזור פרס ותכלת אוזון בוזבלי בוזן וארגמן על-גלילי כסף ועמודי שיש מטות זהב וכסף על רצפת בהט ושש ודר וסוזרת והשקות בכלי זהב וכלים מכלים שונים ויין מלכות רב כיד המלך: והשתיה כדת אין אגס כי-כן יסד המלך על כל-רב ביתו לעשות כרצון איש ואיש: גם ושתי המלכה עשתה משתה נשים בית המלכות אשר למלך אוזשורוש: ביום השביעי כטוב לב-המלך ביין אמר לבוהמן בוזתא וזרבונא בוזתא ואבגתא ותר וכרס שבעת הסריסים המשרתים את-פני המלך אוזשורוש: להביא את ושתי המלכה לפני המלך בכתר מלכות להראות העמים והשרים את-יפיה כי-טובת מראה היא: ותמאן המלכה ושתי לבוא בדבר המלך אשר ביד הסריסים ויקצף המלך מאד וזמנתו בערה בו: ויאמר המלך לזוכמים ידעי העתים כי-כן דבר המלך לפני כל-ידעי דת ודון: והקרב אליו כרשנא שתר אדמותא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי פרס ומדי ראי פני המלך הישבים ראשנה במלכות: כדת מזה-לעשות במלכה ושתי על אשר לא-עשתה את-מאמר המלך אוזשורוש ביד הסריסים: ויאמר ממוכן לפני המלך והשרים לא על-המלך לבדו עתה ושתי המלכה כי על-כל-השרים ועל-כל-העמים אשר בכל-מדינות המלך אוזשורוש: כי-יצא דבר המלכה על-כל-הנשים להבנות בעליהן בעניהן באמרים המלך אוזשורוש אמר להביא את ושתי המלכה לפנני ולא-באה: והיום הזה תאמרנה שרות פרס ומדי אשר שמועו את-דבר המלכה לכל שרי המלך וכדי בוזן וקצף: אם-על-המלך טוב יצא דבר-מלכות מלפני וכתב בודני פרס-

וּמוֹדִי וְלֹא יַעֲבֹר אֲשֶׁר לֹא תִבּוֹא וְשֹׁמֵי כִפְנֵי הַמִּכְלָף
אוֹזְשׁוֹרוּשׁ וּמִלְכוּתָהּ יִתֵּן הַמִּכְלָף לְרַעְיוֹתָהּ הַטּוֹבָה
בְּמִנְהָ: וְנִשְׁמָע פִּתְגָם הַמִּכְלָף אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּכָל־
מִלְכוּתוֹ כִּי רַבָּה הִיא וְכָל־הַנָּשִׁים יִתְּנוּ יָקָר
לְבַעֲלֵיהֶן לְמַגְדֹּל וְעַד־קֶטֶן: וַיֵּיטֵב הַדָּבָר בְּעֵינֵי
הַמִּכְלָף וְהַיִּשְׂרָאִים וַיַּעַשׂ הַמִּכְלָף כְּדָבָר מִמּוֹכָן: וַיִּשְׁלָחוּ
סָפְרִים אֶל־כָּל־מוֹדֵיעֹת הַמִּכְלָף אֶל־מוֹדֵיעָהּ וּמוֹדֵיעָה
כִּכְתָּבָהּ וְאֶל־עַם וְעַם כָּל־שֹׁמֵי לְהִיּוֹת כָּל־אִישׁ שֶׁרָר
בְּבֵיתוֹ וּמוֹדֵבֶר כְּלִישׁוֹן עִמּוֹ: אֲזוּר

הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּשְׁךָ זִמְמַת הַמִּכְלָף אוֹזְשׁוֹרוּשׁ
זָכַר אֶת־וְשֵׁתִי וְאֶת אֲשֶׁר־עָשִׂתָהּ וְאֶת אֲשֶׁר־נָגַדְתִּי
עָלֶיהָ: וַיֹּאמְרוּ זַעֲרֵי־הַמִּכְלָף בְּיִשְׁרָדְתִּי יִבְקָשׁוּ
לְמִכְלָף זַעֲרוֹת בְּתוֹכוֹת טוֹבוֹת מֵרָאֵה: וַיִּפְקְדֻ
הַמִּכְלָף פְּקִידִים בְּכָל־מוֹדֵיעֹת מִלְכוּתוֹ וַיִּקְבְּצוּ אֶת־
כָּל־זַעֲרָה־בְּתוֹכָהּ טוֹבָה מֵרָאֵה אֶל־שׁוֹשֵׁן הַבִּירָה
אֶל־בֵּית הַנָּשִׁים אֶל־יָד הַגָּא סָרִיס הַמִּכְלָף שֶׁמֶר
הַנָּשִׁים וַיִּתֵּן תַּמְרוּקִיָּה: וְהַזַּעֲרָה אֲשֶׁר תֵּיטֵב
בְּעֵינֵי הַמִּכְלָף תִּמְכֹּר תְּזוּזָה וְשֵׁתִי וַיֵּיטֵב הַדָּבָר בְּעֵינֵי
הַמִּכְלָף וַיַּעַשׂ כֵּן: אִישׁ יְהוּדִי הָיָה

בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה וּשְׁמוֹ מִרְדְּכִי בֶן יָאִיר בֶּן־שִׁמְעִי
בֶּן־קִישׁ אִישׁ יְמוּנִי: אֲשֶׁר הִגְלָה מִירוּשָׁלַם עִם־
הַגָּלָה אֲשֶׁר הִגְלָתָה עִם יְכִיָּה מֶלֶךְ־יְהוּדָה אֲשֶׁר
הִגְלָה זְבוּכַד־נֶאֱצָר מֶלֶךְ בָּבֶל: וְהָיָה אִמָּן אֶת־הַדָּסָה
הָיָה אֶסְתֵּר בַּת־דָּדוּ כִּי אֵין לָהּ אָב וְאָם וְהַזַּעֲרָה
יִפְתַּח־הָאֵר וְטוֹבוֹת מֵרָאֵה וּבְמוֹת אֲבִיהָ וְאִמָּהּ לִקְוֹזָה
מִרְדְּכִי לוֹ לִבָּת: וְהָיָה בְּהַשְׁמָע דְּבַר־הַמִּכְלָף וְדָדוּ
וּבְהַקְבֵּץ זַעֲרוֹת רַבּוֹת אֶל־שׁוֹשֵׁן הַבִּירָה אֶל־יָד
הַגָּא וְתַקְלֹז אֶסְתֵּר אֶל־בֵּית הַמִּכְלָף אֶל־יָד הַגָּא שֶׁמֶר
הַנָּשִׁים: וְתֵיטֵב הַזַּעֲרָה בְּעֵינֵי וְתִשָּׂא זֹסֵד כִּפְנֵי
וַיְבַהֵל אֶת־תַּמְרוּקִיָּה וְאֶת־מַעֲוֹתָהּ לִתֵּת לָהּ וְאֶת
שִׁבְעַת הַזַּעֲרוֹת הָרָאוֹת לִתֵּת־לָהּ מִבֵּית הַמִּכְלָף
וַיִּשְׁנֶה וְאֶת־זַעֲרוֹתֶיהָ לְטוֹב בֵּית הַנָּשִׁים: לֹא־הִגִּידָהּ
אֶסְתֵּר אֶת־עַמָּהּ וְאֶת־מִוְלָדָתָהּ כִּי מִרְדְּכִי צִוָּה
עָלֶיהָ אֲשֶׁר לֹא־תִגִּיד: וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם מִרְדְּכִי מִתְהַלֵּךְ
כִּפְנֵי וַיִּזְרַע בֵּית־הַנָּשִׁים לְדַעַת אֶת־שְׁלֹמֹם אֶסְתֵּר
וּמִת־יַעֲשֶׂה בָּהּ: וּבְהִלָּעַת הָרַע זַעֲרָה וְזַעֲרָה לְבּוֹא |
אֶל־הַמִּכְלָף אוֹזְשׁוֹרוּשׁ מִקֵּץ הַיּוֹת לָהּ כְּדַת הַנָּשִׁים
שְׁנָם עָשָׂר וָזֶדֶשׁ כִּי כֵן יִמְלֹאוּ יְמֵי מִרְדְּכִי עֲשֶׂה
זוֹדֵשִׁים בְּשִׁמְן הַמֹּר וְשִׁעִיָּה זוֹדֵשִׁים בְּבִשְׁמִים
וּבְתַמְרוּקֵי הַנָּשִׁים וּבִזָּה הַזַּעֲרָה בָּאָה אֶל־הַמִּכְלָף
אֶת כָּל־אֲשֶׁר תֹּאמַר יִתֵּן לָהּ לְבּוֹא עִמָּה מִבֵּית
הַנָּשִׁים עַד־בֵּית הַמִּכְלָף: בְּעֶרֶב | הָיָה בָּאָה

וּמוֹדִי וְלֹא יַעֲבֹר אֲשֶׁר לֹא תִבּוֹא וְשֹׁמֵי כִפְנֵי הַמִּכְלָף
אוֹזְשׁוֹרוּשׁ וּמִלְכוּתָהּ יִתֵּן הַמִּכְלָף לְרַעְיוֹתָהּ הַטּוֹבָה
בְּמִנְהָ וְנִשְׁמָע פִּתְגָם הַמִּכְלָף אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה בְּכָל־
מִלְכוּתוֹ כִּי רַבָּה הִיא וְכָל הַנָּשִׁים יִתְּנוּ יָקָר
לְבַעֲלֵיהֶן לְמַגְדֹּל וְעַד־קֶטֶן וַיֵּיטֵב הַדָּבָר בְּעֵינֵי
הַמִּכְלָף וְהַיִּשְׂרָאִים וַיַּעַשׂ הַמִּכְלָף כְּדָבָר מִמּוֹכָן וַיִּשְׁלָחוּ
סָפְרִים אֶל כָּל מוֹדֵיעֹת הַמִּכְלָף אֶל מוֹדֵיעָהּ וּמוֹדֵיעָה
כִּכְתָּבָהּ וְאֶל עַם וְעַם כָּל־שֹׁמֵי לְהִיּוֹת כָּל־אִישׁ שֶׁרָר
בְּבֵיתוֹ וּמוֹדֵבֶר כְּלִישׁוֹן עִמּוֹ אֲזוּר

הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּשְׁךָ זִמְמַת הַמִּכְלָף אוֹזְשׁוֹרוּשׁ
זָכַר אֶת וְשֵׁתִי וְאֶת אֲשֶׁר עָשִׂתָהּ וְאֶת אֲשֶׁר נָגַדְתִּי
עָלֶיהָ וַיֹּאמְרוּ זַעֲרֵי הַמִּכְלָף בְּיִשְׁרָדְתִּי יִבְקָשׁוּ
לְמִכְלָף זַעֲרוֹת בְּתוֹכוֹת טוֹבוֹת מֵרָאֵה וַיִּפְקְדֻ
הַמִּכְלָף פְּקִידִים בְּכָל מוֹדֵיעֹת מִלְכוּתוֹ וַיִּקְבְּצוּ אֶת
כָּל זַעֲרָה בְּתוֹכָהּ טוֹבָה מֵרָאֵה אֶל שׁוֹשֵׁן הַבִּירָה
אֶל בֵּית הַנָּשִׁים אֶל יָד הַגָּא סָרִיס הַמִּכְלָף שֶׁמֶר
הַנָּשִׁים וַיִּתֵּן תַּמְרוּקִיָּה וְהַזַּעֲרָה אֲשֶׁר תֵּיטֵב
בְּעֵינֵי הַמִּכְלָף תִּמְכֹּר תְּזוּזָה וְשֵׁתִי וַיֵּיטֵב הַדָּבָר בְּעֵינֵי
הַמִּכְלָף וַיַּעַשׂ כֵּן אִישׁ יְהוּדִי הָיָה

בְּשׁוֹשֵׁן הַבִּירָה וּשְׁמוֹ מִרְדְּכִי בֶן יָאִיר בֶּן־שִׁמְעִי
בֶּן־קִישׁ אִישׁ יְמוּנִי אֲשֶׁר הִגְלָה מִירוּשָׁלַם עִם
הַגָּלָה אֲשֶׁר הִגְלָתָה עִם יְכִיָּה מֶלֶךְ־יְהוּדָה אֲשֶׁר
הִגְלָה זְבוּכַד־נֶאֱצָר מֶלֶךְ בָּבֶל וְהָיָה אִמָּן אֶת־הַדָּסָה
הָיָה אֶסְתֵּר בַּת־דָּדוּ כִּי אֵין לָהּ אָב וְאָם וְהַזַּעֲרָה
יִפְתַּח־הָאֵר וְטוֹבוֹת מֵרָאֵה וּבְמוֹת אֲבִיהָ וְאִמָּהּ לִקְוֹזָה
מִרְדְּכִי לוֹ לִבָּת וְהָיָה בְּהַשְׁמָע דְּבַר הַמִּכְלָף וְדָדוּ
וּבְהַקְבֵּץ זַעֲרוֹת רַבּוֹת אֶל שׁוֹשֵׁן הַבִּירָה אֶל יָד
הַגָּא וְתַקְלֹז אֶסְתֵּר אֶל בֵּית הַמִּכְלָף אֶל יָד הַגָּא שֶׁמֶר
הַנָּשִׁים וְתֵיטֵב הַזַּעֲרָה בְּעֵינֵי וְתִשָּׂא זֹסֵד כִּפְנֵי
וַיְבַהֵל אֶת תַּמְרוּקִיָּה וְאֶת מַעֲוֹתָהּ לִתֵּת לָהּ וְאֶת
שִׁבְעַת הַזַּעֲרוֹת הָרָאוֹת לִתֵּת־לָהּ מִבֵּית הַמִּכְלָף
וַיִּשְׁנֶה וְאֶת זַעֲרוֹתֶיהָ לְטוֹב בֵּית הַנָּשִׁים לֹא־הִגִּידָהּ
אֶסְתֵּר אֶת עַמָּהּ וְאֶת מוֹלָדָתָהּ כִּי מִרְדְּכִי צִוָּה
עָלֶיהָ אֲשֶׁר לֹא תִגִּיד וּבְכָל יוֹם וַיּוֹם מִרְדְּכִי מִתְהַלֵּךְ
כִּפְנֵי וַיִּזְרַע בֵּית הַנָּשִׁים לְדַעַת אֶת שְׁלֹמֹם אֶסְתֵּר
וּמִת־יַעֲשֶׂה בָּהּ וּבְהִלָּעַת הָרַע זַעֲרָה וְזַעֲרָה לְבּוֹא
אֶל הַמִּכְלָף אוֹזְשׁוֹרוּשׁ מִקֵּץ הַיּוֹת לָהּ כְּדַת הַנָּשִׁים
שְׁנָם עָשָׂר וָזֶדֶשׁ כִּי כֵן יִמְלֹאוּ יְמֵי מִרְדְּכִי עֲשֶׂה
זוֹדֵשִׁים בְּשִׁמְן הַמֹּר וְשִׁעִיָּה זוֹדֵשִׁים בְּבִשְׁמִים
וּבְתַמְרוּקֵי הַנָּשִׁים וּבִזָּה הַזַּעֲרָה בָּאָה אֶל הַמִּכְלָף
אֶת כָּל־אֲשֶׁר תֹּאמַר יִתֵּן לָהּ לְבּוֹא עִמָּה מִבֵּית
הַנָּשִׁים עַד בֵּית הַמִּכְלָף בְּעֶרֶב הָיָה בָּאָה

ובבקר היא שבה אל-בית הגשים שני אל-יד
 שיעשגו סריס המלך שומר הפילגשים לא-תבוא
 עוד אל-המלך כי אם-זופין בה המלך ונקראה
 בשם: ובהגיע תר-אסתר בת-אביזיל דד מרדכי
 אשר לקחו-לו לבת לבוא אל-המלך לא בקשה
 דבר כי אם את-אשר יאמר הגי סריס-המלך שומר
 הגשים ותהי אסתר נשאת זון בעיני כל-ראיה:
 ותלקחו אסתר אל-המלך אוזשורוש אל-בית
 מלכותו בוזדש העשירי הוא-זודש טבת בשנת-
 שבע למלכותו: ויאהב המלך את-אסתר מכל-
 הגשים ותשא-זון וזוסד לפניו מכל-הבתולת וישם
 פתר-מלכות בראשה וימליכה תנוז ושת: ויעש
 המלך משתה גדול לכל-שריו ועבדיו את משתה
 אסתר והננוה למדינות עשה ויתן משאת כיד
 המלך: ובהקבץ בתולות שגית ומרדכי ישב בשער-
 המלך: אין אסתר מגדת מולדתה ואת-עמה כאשר
 צוה עליה מרדכי ואת-מאמר מרדכי אסתר עשה
 כאשר היתה באמנה אתו: בימים
 ההם ומרדכי ישב בשער-המלך קצף בגזן ותרש
 עני-סריסי המלך משומרי הסף ויבקשו לשלחו יד
 במלך אוזשורוש: ויודע הדבר למרדכי ויגד
 לאסתר המלכה ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי:
 ויבקש הדבר וימצא ויתלו שניהם על-עץ ויכתב
 בספר דברי הימים לפני המלך: אזור |
 הדברים האלה גדל המלך אוזשורוש את-הבן בן-
 המדחא האגגי וינשאהו וישם את-כסאו מעל כל-
 השרים אשר אתו: וכל-עבדי המלך אשר-בשער
 המלך כרעים ומשתזזים להבן כי-כן צוה-לו המלך
 ומרדכי לא יכרע ולא ישתוזה: ויאמרו עבדי
 המלך אשר-בשער המלך למרדכי מדוע אתה
 עובר את מצות המלך: והי כאמרים אלו יום ויום
 ולא שבע אליהם ויגידו להבן לראות היעמוד
 דברי מרדכי כי-הגיד להם אשר-הוא יהודי: ורא
 הבן כי-אין מרדכי כרע ומשתזזה לו וימלא הבן
 זומה: ויבז בעיניו לשלחו יד במרדכי לבדו כי-הגידו
 לו את-עם מרדכי ויבקש הבן להשמיד את-כל-
 היהודים אשר בכל-מלכות אוזשורוש עם מרדכי:
 בוזדש הראשון הוא-זודש גסן בשנת שתים
 עשרה למלך אוזשורוש הפיל פור הוא הגורל
 לפני הבן מיום | ליום ומזודש לזודש שנים-
 עשר הוא-זודש אדר: ויאמר
 הבן למלך אוזשורוש ישנו עם-אזוד מפור

ובבקר היא שבה אל בית הגשים שני אל יד
 שיעשגו סריס המלך שומר הפילגשים לא תבוא
 עוד אל המלך כי אם זופין בה המלך ונקראה
 בשם ובהגיע תר אסתר בת אביזיל דד מרדכי
 אשר לקחו לו לבת לבוא אל המלך לא בקשה
 דבר כי אם את אשר יאמר הגי סריס המלך
 שומר הגשים ותהי אסתר נשאת זון בעיני כל ראה
 ותלקחו אסתר אל המלך אוזשורוש אל בית
 מלכותו בוזדש העשירי הוא זודש טבת בשנת
 שבע למלכותו ויאהב המלך את אסתר מכל
 הגשים ותשא זון וזוסד לפניו מכל הבתולת וישם
 פתר מלכות בראשה וימליכה תנוז ושת ויעש
 המלך משתה גדול לכל שריו ועבדיו את משתה
 אסתר והננוה למדינות עשה ויתן משאת כיד
 המלך ובהקבץ בתולות שגית ומרדכי ישב בשער
 המלך אין אסתר מגדת מולדתה ואת עמה כאשר
 צוה עליה מרדכי ואת מאמר מרדכי אסתר עשה
 כאשר היתה באמנה אתו בימים
 ההם ומרדכי ישב בשער המלך קצף בגזן ותרש
 שני סריסי המלך משומרי הסף ויבקשו לשלחו יד
 במלך אוזשורוש ויודע הדבר למרדכי ויגד
 לאסתר המלכה ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי
 ויבקש הדבר וימצא ויתלו שניהם על עץ ויכתב
 בספר דברי הימים לפני המלך אזור
 הדברים האלה גדל המלך אוזשורוש את הבן בן
 המדחא האגגי וינשאהו וישם את כסאו מעל כל
 השרים אשר אתו וכל עבדי המלך אשר בשער
 המלך כרעים ומשתזזים להבן כי כן צוה לו המלך
 ומרדכי לא יכרע ולא ישתוזה ויאמרו עבדי
 המלך אשר בשער המלך למרדכי מדוע אתה
 עובר את מצות המלך והי באמרים אלו יום ויום
 ולא שבע אליהם ויגידו להבן לראות היעמוד
 דברי מרדכי כי הגיד להם אשר הוא יהודי ורא
 הבן כי אין מרדכי כרע ומשתזזה לו וימלא הבן
 זומה ויבז בעיניו לשלחו יד במרדכי לבדו כי הגידו
 לו את עם מרדכי ויבקש הבן להשמיד את כל
 היהודים אשר בכל מלכות אוזשורוש עם מרדכי
 בוזדש הראשון הוא זודש גסן בשנת שתים
 עשרה למלך אוזשורוש הפיל פור הוא הגורל
 לפני הבן מיום ליום ומזודש לזודש שנים
 עשר הוא זודש אדר ויאמר
 הבן למלך אוזשורוש ישנו עם אזוד מפור

ומפרד בין העמים בכל מדינות מלכותך ודתייהם
שנות מכל-עם ואת-דתי המלך אינם עשים ולמלך
אין שוה להציום: אם-על-המלך טוב יכתב לאבדם
ועשרת אלפים כפר-כסף אשקול על-ידי עשי
המלכאכה להביא אל-גנני המלך: ויסר המלך את-
טבעתו מעל ידו ויתנה להבן בן-המדותא האגני צר
היהודים: ואמר המלך להבן הכסף נתן לך והעם
לעשות בו כטוב בעיניה: ויקראו ספרי המלך
בזדש הראשון בשלושה עשר יום בו ויכתב
ככל-אשר-צוה הבן אל אושרדפני-המלך ואל-
הפוזות אשר על-מודנה ומדינה ואל-שרי עם ועם
מודנה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשונן בשם
המלך אושרדש נכתב ונזותם בטבעת המלך:
ונשלחו ספרים ביד הרצים אל כל מדינות המלך
להשמיד להרג ולאבד את-כל-היהודים מנער
ועד-זקן טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר
לחדש שנים-עשר הוא-זדש אדר ושלכם לבו:
פתשגן הכתב להנתן דת בכל-מודנה ומדינה גלוי
לכל-העמים להיות עתדים ליום הזה: הרצים
יצאו רזופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן
הבירה והמלך והבן ישבו לשמות והעיר שושן
נבוכה:
ונעשה ויקרע מרדכי את-בגדיו וילבש שק ואפר
ויצא בתוך העיר ויעק ופקה גדלה ומרה: ויבוא עד
לפני שער-המלך כי אין לבוא אל-שער המלך
בלבוש שק: ובכל-מודנה ומדינה מקום אשר דבר-
המלך ודתי מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי
ומספד שק ואפר יצע לרבים: ותבואנה נערות
אסתר וסריסה ויגידו לה ותתזלזל המלכה מאד
ותשלחו בגדים להלביש את-מרדכי ולהסיר שקו
מעליו ולא קבל: ותקרא אסתר להתקף בסריסי
המלך אשר העמיד לפניה ותצוהו על-מרדכי
לרעת מזה-זה ועל-מזה-זה: ויצא התקף אל-מרדכי אל-
רזוב העיר אשר לפני שער-המלך: והגדלו מרדכי
את כל-אשר קרהו ואת פרשת הכסף אשר אמר
הבן לשקול על-גנני המלך ביהודים לאבדם: ואת-
פתשגן כתב-הדת אשר נתן בשושן להשמידם נתן
לו להראות את-אסתר ולהגיד לה ולצוות עליה
לבוא אל-המלך להתוועד לו ולבקש מלפניו על-
עמה: ויבוא התקף ויגד לאסתר את דברי מרדכי:
ותאמר אסתר להתקף ותצוה אל-מרדכי: כל-עבדי
המלך ועם-מודנות המלך יודעים אשר כל-איש

ומפרד בין העמים בכל מדינות מלכותך ודתייהם
שנות מכל עם ואת דתי המלך אינם עשים ולמלך
אין שוה להציום אם על המלך טוב יכתב לאבדם
ועשרת אלפים כספ אשקול על ידי עשי
המלכאכה להביא אל גנני המלך ויסר המלך את
טבעתו מעל ידו ויתנה להבן בן המדותא האגני
צר היהודים ואמר המלך להבן הכסף נתן לך
והעם לעשות בו כטוב בעיניך ויקראו ספרי המלך
בזדש הראשון בשלושה עשר יום בו ויכתב
ככל אשר צוה הבן אל אושרדפני המלך ואל
הפוזות אשר על מדינה ומדינה ואל שרי עם ועם
מודנה ומדינה ככתבה ועם ועם כלשונן בשם
המלך אושרדש נכתב ונזותם בטבעת המלך
ונשלחו ספרים ביד הרצים אל כל מדינות המלך
להשמיד להרג ולאבד את כל היהודים מנער
ועד זקן טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר
לחדש שנים עשר הוא זדש אדר ושלכם לבו
פתשגן הכתב להנתן דת בכל מדינה ומדינה גלוי
לכל העמים להיות עתדים ליום הזה הרצים
יצאו רזופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן
הבירה והמלך והבן ישבו לשמות והעיר שושן
נבוכה ומרדכי ידע את כל אשר
נעשה ויקרע מרדכי את בגדיו וילבש שק ואפר
ויצא בתוך העיר ויעק ופקה גדלה ומרה ויבוא
עד לפני שער המלך כי אין לבוא אל שער המלך
בלבוש שק ובכל מדינה ומדינה מקום אשר דבר
המלך ודתי מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי
ומספד שק ואפר יצע לרבים ותבואנה נערות
אסתר וסריסה ויגידו לה ותתזלזל המלכה מאד
ותשלחו בגדים להלביש את מרדכי ולהסיר שקו
מעליו ולא קבל ותקרא אסתר להתקף בסריסי
המלך אשר העמיד לפניה ותצוהו על מרדכי
לרעת מזה זה ועל מזה זה ויצא התקף אל מרדכי אל
רזוב העיר אשר לפני שער המלך ויגד לו מרדכי
את כל אשר קרהו ואת פרשת הכסף אשר אמר
הבן לשקול על גנני המלך ביהודים לאבדם ואת
פתשגן כתב הדת אשר נתן בשושן להשמידם נתן
לו להראות את אסתר ולהגיד לה ולצוות עליה
לבוא אל המלך להתוועד לו ולבקש מלפניו על
עמה ויבוא התקף ויגד לאסתר את דברי מרדכי
ותאמר אסתר להתקף ותצוה אל מרדכי כל עבדי
המלך ועם מדינות המלך יודעים אשר כל איש

ואשה אשר יבוא אל-המלך אל-הוצר הפנימית אשר לא-יקרא אות דתו להמית לבד מאשר יועיט-לו המלך את-שרביט הזהב וזיה ואני לא נקראתי לבוא אל-המלך זה שלושים יום: ויגידו למורדכי את דברי אסתר: ויאמר מורדכי להשיב אל-אסתר אל-הדמי בנפשך להמלט בית-המלך מכל-היהודים: כי אם-הוזרש תזרישי בעת הזאת רוח והצלה יעמוד ליהודים ממוקום אזור ואת ובית-אבך תאבדו ומי יודע אם-לעת כזאת הגעת למלכות: ותאמר אסתר להשיב אל-מורדכי: כי כנס את-כל-היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל-תאכלו ואל-תשתו שלשת ימים לילה ויום גם-אני ונעירתי אצם כן ובכן אבוא אל-המלך אשר לא-כדת וכאשר אבדתי אבדתי: ויעבר מורדכי ויעש ככל אשר צוהה עליו אסתר: והי' ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעמוד בוצר בית-המלך הפנימית נכזו בית המלך והמלך וישב על-כסא מלכותו בבית המלכות נכזו פתחו הבית: והי' כראות המלך את-אסתר המלכה עומדת בוצר נשאה זון בעיניו וישט המלך לאסתר את-שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט: ויאמר לה המלך מה-לך אסתר המלכה ומה-בקשתך עד-וזצי המלכות ויעתן לך: ותאמר אסתר אם-על-המלך טוב יבוא המלך והבן היום אל-הבשיתה אשר-עשיתי לו: ויאמר המלך מהרו את-הבן לעשות את-דבר אסתר ויבא המלך והבן אל-הבשיתה אשר-עשיתה אסתר: ויאמר המלך לאסתר במשתה היין מה-שאלתך ויעתן לך ומה-בקשתך עד-וזצי המלכות ותעש: ותען אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי: אם-מצאתי זון בעיני המלך ואם-על-המלך טוב לתת את-שאלתי ולעשות את-בקשתי יבוא המלך והבן אל-הבשיתה אשר אעשה להם ומוזר אעשה כדבר המלך: ויצא הבן ביום ההוא שימוז וטוב לב וכראות הבן את מורדכי בשער המלך ולא קם ולא זע ממנו ויבולא הבן על מורדכי זומה: ויתאפק הבן ויבוא אל ביתו וישלחו ויבא את אהביו ואת זרעו אשרו ויספר להם הבן את-כבוד עשרו ורב בניו ואת כל-אשר גדלו המלך ואת אשר נשאו על-השרים ועבדי המלך: ויאמר הבן אף לא-הביאה אסתר המלכה עם-המלך אל-הבשיתה אשר-עשיתה כי אם-אותי

ואשה אשר יבוא אל המלך אל הוצר הפנימית אשר לא יקרא אותה דתו להמית לבד מאשר יועיט לו המלך את שרביט הזהב וזיה ואני לא נקראתי לבוא אל המלך זה שלושים יום ויגידו למורדכי את דברי אסתר ויאמר מורדכי להשיב אל אסתר אל הדמי בנפשך להמלט בית המלך מכל היהודים כי אם הוזרש תזרישי בעת הזאת רוח והצלה יעמוד ליהודים ממוקום אזור ואת ובית אבך תאבדו ומי יודע אם לעת כזאת הגעת למלכות ותאמר אסתר להשיב אל מורדכי כי כנס את כל היהודים הנמצאים בשושן וצומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו שלשת ימים לילה ויום גם אני ונעירתי אצם כן ובכן אבוא אל המלך אשר לא כדת וכאשר אבדתי אבדתי ויעבר מורדכי ויעש ככל אשר צוהה עליו אסתר והי' ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעמוד בוצר בית המלך הפנימית נכזו בית המלך והמלך וישב על כסא מלכותו בבית המלכות נכזו פתחו הבית והי' כראות המלך את אסתר המלכה עומדת בוצר נשאה זון בעיניו וישט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט ויאמר לה המלך מה לך אסתר המלכה ומה בקשתך עד וזצי המלכות ויעתן לך ותאמר אסתר אם על המלך טוב יבוא המלך והבן היום אל הבשיתה אשר עשיתי לו ויאמר המלך מהרו את הבן לעשות את דבר אסתר ויבא המלך והבן אל הבשיתה אשר עשיתה אסתר ויאמר המלך לאסתר במשתה היין מה שאלתך ויעתן לך ומה בקשתך עד וזצי המלכות ותעש ותען אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי אם מצאתי זון בעיני המלך ואם על המלך טוב לתת את שאלתי ולעשות את בקשתי יבוא המלך והבן אל הבשיתה אשר אעשה להם ומוזר אעשה כדבר המלך ויצא הבן ביום ההוא שימוז וטוב לב וכראות הבן את מורדכי בשער המלך ולא קם ולא זע ממנו ויבולא הבן על מורדכי זומה ויתאפק הבן ויבוא אל ביתו וישלחו ויבא את אהביו ואת זרעו אשרו ויספר להם הבן את כבוד עשרו ורב בניו ואת כל אשר גדלו המלך ואת אשר נשאו על השרים ועבדי המלך ויאמר הבן אף לא הביאה אסתר המלכה עם המלך אל הבשיתה אשר עשיתה כי אם אותי

וְגַם לְמוֹזֵר אֲנִי קְרוֹאֶלָה עַם-הַמֶּלֶךְ: וְכָל־זֶה אֵינְנוּ
 עוֹשֶׂה לִּי בְּכָל־עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת־מֶרְדֵּכִי
 הַיְּהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ: וְתֹאמַר לוֹ זֶרֶשׁ
 אֲשֶׁתִּי וְכָל־אֲהָבָיו יַעֲשׂוּ־עֵץ גָּבֹהּ זֹמַשִּׁים אֲמֹהַ
 וּבִבְקָר | אֶמֶר לַמֶּלֶךְ וַיִּתְּלוּ אֶת־מֶרְדֵּכִי עָלָיו וּבֹא
 עִם־הַמֶּלֶךְ אֶל־הַמִּשְׁתֶּה שְׂמוֹנָה וַיִּטֵּב הַדָּבָר לִפְנֵי
 הַמֶּן וַיַּעַשׂ הָעֵץ: בְּלִילָה הַהוּא
 נִדְרָה שְׁנַת הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר לֵהֲבִיא אֶת־סֹפֶר הַזְּכָרֹת
 דְּבָרֵי הַיָּמִים וַיְהִי נִקְרָאִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: וַיִּמְצֵא
 כְּתוּב אֲשֶׁר הֶגִיד מֶרְדֵּכִי עַל־בִּגְמָנָא וְתֵרֶשׁ שְׁנֵי
 סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמָרֵי הַסֵּף אֲשֶׁר בִּקְשׁוּ לְשַׁלֵּחַ
 יָד בַּמֶּלֶךְ אוֹזְשׁוֹרוּשׁ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ בַּהֲזָעָשָׁה
 יָקָר וְגִדּוּלָה לְמֶרְדֵּכִי עַל־זֶה וַיֹּאמְרוּ זַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ
 מִשְׁתַּדְּתֵינוּ לֹא־נַעֲשֶׂה עִמּוֹ דָּבָר: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִן
 בּוֹזְעַר וְהַמֶּן בָּא לְזַעַר בֵּית־הַמֶּלֶךְ הַזֹּחֲזְעֹנָה
 לֵאמֹר לַמֶּלֶךְ לְתַלּוֹת אֶת־מֶרְדֵּכִי עַל־הָעֵץ אֲשֶׁר־
 הֵכֵן לוֹ: וַיֹּאמְרוּ זַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ אֵלָיו הִנֵּה הַמֶּן עֹמֵד
 בּוֹזְעַר וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ יָבֹא: וַיָּבֹא הַמֶּן וַיֹּאמֶר לוֹ
 הַמֶּלֶךְ מַה־לַּעֲשׂוֹת בְּאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ
 וַיֹּאמֶר הַמֶּן בְּלִבּוֹ לֵבִי יוֹפֵן הַמֶּלֶךְ לַעֲשׂוֹת יָקָר
 יוֹתֵר מִמֶּנִּי: וַיֹּאמֶר הַמֶּן אֶל־הַמֶּלֶךְ אִישׁ אֲשֶׁר
 הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ: יֵבִיאוּ לָבוֹשׁ מַלְכוּת אֲשֶׁר
 לְבִשְׁבוּ הַמֶּלֶךְ וְסוֹס אֲשֶׁר רָכַב עָלָיו הַמֶּלֶךְ
 וְאֲשֶׁר נָתַן כֶּתֶר מַלְכוּת בְּרֹאשׁוֹ: וַתֵּתֶן הַלְּבוּשׁ
 וְהַסּוֹס עַל־יַד־אִישׁ מִשְׁרֵי הַמֶּלֶךְ הַפְּרָתְנִים
 וַתִּלְבְּשׁוּ אֶת־הָאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ
 וַתַּרְכִּיבוּהוּ עַל־הַסּוֹס בְּרוֹזֹב הָעִיר וַקְרָאוּ לִפְנֵי
 כֶּכָּה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ:
 וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהַמֶּן מוֹדֵר קוֹז אֶת־הַלְּבוּשׁ וְאֶת־
 הַסּוֹס כֹּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וַעֲשֵׂה־כֵן לְמֶרְדֵּכִי הַיְּהוּדִי
 הַיּוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ אֶל־תַּפֵּל דָּבָר מִכָּל אֲשֶׁר
 דִּבַּרְתָּ: וַיִּקְּזוּ הַמֶּן אֶת־הַלְּבוּשׁ וְאֶת־הַסּוֹס וַיִּלְבֹּשׁ
 אֶת־מֶרְדֵּכִי וַיַּרְכִּיבוּהוּ בְּרוֹזֹב הָעִיר וַיִּקְרָא לִפְנֵי
 כֶּכָּה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ:
 וַיֵּשֶׁב מֶרְדֵּכִי אֶל־שַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן נִדְּוֹן אֶל־בֵּיתוֹ
 אֲבֵל וְזֹפִי רֹאשׁ: וַיִּסְפֹּר הַמֶּן לְזֶרֶשׁ אֲשֶׁתִּי וְכָל־
 אֲהָבָיו אֶת כָּל־אֲשֶׁר קָרָהוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ זֹכְבִּינוּ וְזֶרֶשׁ
 אֲשֶׁתִּי אִם מוֹדֵעַ הַיְּהוּדִים מֶרְדֵּכִי אֲשֶׁר הִזְלֹתָ
 לְנַפְל לִפְנֵינוּ לֹא־תִזְכַּל לוֹ כִּי־נַפּוֹל תַּפּוֹל לִפְנֵינוּ:
 עוֹדֵם מוֹדְבָרִים עִמּוֹ וְסָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ וַיַּבְהִילוּ
 לֵהֲבִיא אֶת־הַמֶּן אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר־עָשְׂתָה אִסְתֵּר:
 וַיָּבֹא הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן לַעֲתוֹת עִם־אִסְתֵּר הַמַּלְכָּה:

וְגַם לְמוֹזֵר אֲנִי קְרוֹא לָה עִם הַמֶּלֶךְ וְכָל זֶה אֵינְנוּ
 עוֹשֶׂה לִּי בְּכָל עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת מֶרְדֵּכִי
 הַיְּהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְתֹאמַר לוֹ זֶרֶשׁ
 אֲשֶׁתִּי וְכָל אֲהָבָיו יַעֲשׂוּ עֵץ גָּבֹהּ זֹמַשִּׁים אֲמֹהַ
 וּבִבְקָר אֶמֶר לַמֶּלֶךְ וַיִּתְּלוּ אֶת מֶרְדֵּכִי עָלָיו וּבֹא
 עִם הַמֶּלֶךְ אֶל הַמִּשְׁתֶּה שְׂמוֹנָה וַיִּטֵּב הַדָּבָר לִפְנֵי
 הַמֶּן וַיַּעַשׂ הָעֵץ בְּלִילָה הַהוּא
 נִדְרָה שְׁנַת הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר לֵהֲבִיא אֶת סֹפֶר הַזְּכָרֹת
 דְּבָרֵי הַיָּמִים וַיְהִי נִקְרָאִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַיִּמְצֵא
 כְּתוּב אֲשֶׁר הֶגִיד מֶרְדֵּכִי עַל בִּגְמָנָא וְתֵרֶשׁ שְׁנֵי
 סָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ מִשְׁמָרֵי הַסֵּף אֲשֶׁר בִּקְשׁוּ לְשַׁלֵּחַ
 יָד בַּמֶּלֶךְ אוֹזְשׁוֹרוּשׁ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מַה נַּעֲשֶׂה
 יָקָר וְגִדּוּלָה לְמֶרְדֵּכִי עַל זֶה וַיֹּאמְרוּ זַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ
 מִשְׁתַּדְּתֵינוּ לֹא נַעֲשֶׂה עִמּוֹ דָּבָר וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִן
 בּוֹזְעַר וְהַמֶּן בָּא לְזַעַר בֵּית־הַמֶּלֶךְ הַזֹּחֲזְעֹנָה
 לֵאמֹר לַמֶּלֶךְ לְתַלּוֹת אֶת מֶרְדֵּכִי עַל הָעֵץ אֲשֶׁר
 הֵכֵן לוֹ וַיֹּאמְרוּ זַעֲרֵי הַמֶּלֶךְ אֵלָיו הִנֵּה הַמֶּן עֹמֵד
 בּוֹזְעַר וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ יָבֹא וַיָּבֹא הַמֶּן וַיֹּאמֶר לוֹ
 הַמֶּלֶךְ מַה לַּעֲשׂוֹת בְּאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ
 וַיֹּאמֶר הַמֶּן בְּלִבּוֹ לֵבִי יוֹפֵן הַמֶּלֶךְ לַעֲשׂוֹת יָקָר
 יוֹתֵר מִמֶּנִּי וַיֹּאמֶר הַמֶּן אֶל הַמֶּלֶךְ אִישׁ אֲשֶׁר
 הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ יֵבִיאוּ לָבוֹשׁ מַלְכוּת אֲשֶׁר
 לְבִשְׁבוּ הַמֶּלֶךְ וְסוֹס אֲשֶׁר רָכַב עָלָיו הַמֶּלֶךְ
 וְאֲשֶׁר נָתַן כֶּתֶר מַלְכוּת בְּרֹאשׁוֹ וַתֵּתֶן הַלְּבוּשׁ
 וְהַסּוֹס עַל יַד אִישׁ מִשְׁרֵי הַמֶּלֶךְ הַפְּרָתְנִים
 וַתִּלְבְּשׁוּ אֶת הָאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ
 וַתַּרְכִּיבוּהוּ עַל הַסּוֹס בְּרוֹזֹב הָעִיר וַקְרָאוּ לִפְנֵי
 כֶּכָּה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ
 וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְהַמֶּן מוֹדֵר קוֹז אֶת הַלְּבוּשׁ וְאֶת
 הַסּוֹס כֹּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וַעֲשֵׂה כֵן לְמֶרְדֵּכִי הַיְּהוּדִי
 הַיּוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמֶּלֶךְ אֶל תַּפֵּל דָּבָר מִכָּל אֲשֶׁר
 דִּבַּרְתָּ וַיִּקְּזוּ הַמֶּן אֶת הַלְּבוּשׁ וְאֶת הַסּוֹס וַיִּלְבֹּשׁ
 אֶת מֶרְדֵּכִי וַיַּרְכִּיבוּהוּ בְּרוֹזֹב הָעִיר וַיִּקְרָא לִפְנֵי
 כֶּכָּה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ זֹפֵן בִּיקְרוֹ
 וַיֵּשֶׁב מֶרְדֵּכִי אֶל שַׁעַר הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן נִדְּוֹן אֶל בֵּיתוֹ
 אֲבֵל וְזֹפִי רֹאשׁ וַיִּסְפֹּר הַמֶּן לְזֶרֶשׁ אֲשֶׁתִּי וְכָל
 אֲהָבָיו אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרָהוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ זֹכְבִּינוּ וְזֶרֶשׁ
 אֲשֶׁתִּי אִם מוֹדֵעַ הַיְּהוּדִים מֶרְדֵּכִי אֲשֶׁר הִזְלֹתָ
 לְנַפְל לִפְנֵינוּ לֹא תִזְכַּל לוֹ כִּי נַפּוֹל תַּפּוֹל לִפְנֵינוּ
 עוֹדֵם מוֹדְבָרִים עִמּוֹ וְסָרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ וַיַּבְהִילוּ
 לֵהֲבִיא אֶת הַמֶּן אֶל הַמִּשְׁתֶּה אֲשֶׁר עָשְׂתָה אִסְתֵּר
 וַיָּבֹא הַמֶּלֶךְ וְהַמֶּן לַעֲתוֹת עִם אִסְתֵּר הַמַּלְכָּה

וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר גַּם בַּיּוֹם הַשְּׁנִי בְּמִשְׁתֵּה הַיַּיִן
 מִזֶּה שֶׁאֵלֶּכְתָּ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתִנָּחַן לָךְ וּמִזֶּה בִּקְשֶׁתְּךָ
 עַד-זֹוֹצֵי הַמַּלְכּוֹת וְתַעֲשִׂי: וְתֵעָן אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה
 וְתֹאמַר אִם-מִצָּאתִי זֶה בְּעֵינֶיהָ הַמֶּלֶךְ וְאִם-עַל-
 הַמֶּלֶךְ טוֹב תִּנָּחַן לִי נָפְשִׁי בְּשִׂאלָתִי וְעַמִּי בִּבְקִשְׁתִּי:
 כִּי נִמְכְּרָנוּ אֲנִי וְעַמִּי לְהַשְׁבִּיד לְהַרְגֹּז וּלְאַבֵּד וְאֵלֹו
 לַעֲבָדִים וּלְשִׁפּוֹזוֹת נִמְכְּרָנוּ הַזֹּרֶשְׁתִּי כִּי אֵין הַצָּר
 שׁוּחַ בְּנֶחֱךָ הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 אוֹזֶשׁוּרוֹשׁ וַיֹּאמֶר לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה מִן הוּא זֶה וְאִי-
 זֶה הוּא אֲשֶׁר-מִלְּאוּ לָבוֹ לַעֲשׂוֹת כֵּן: וְתֹאמַר-אֶסְתֵּר
 אִישׁ צָר וְאוֹיֵב הַבֶּן הָרַע הָיָה וְהַבֶּן נִבְעֵת מִלִּפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה: וְהַמֶּלֶךְ קָם בְּזוּמָתוֹ מִבְּמִשְׁתֵּה הַיַּיִן
 אֶל-גִּגֶּת הַבֵּיתָן וְהַבֶּן עָמִיד לִבְקֶשׁ עַל-נַפְשׁוֹ מֵאַסְתֵּר
 הַמַּלְכָּה כִּי רָאָה כִּי-כִלְתָּה אֵלָיו הָרַעָה מֵאֵת הַמֶּלֶךְ:
 וְהַמֶּלֶךְ שָׁב מִגִּגֶּת הַבֵּיתָן אֶל-בֵּית וּבִמִּשְׁתֵּה הַיַּיִן וְהַבֶּן
 נָפַל עַל-הַמִּטָּה אֲשֶׁר אֶסְתֵּר עָלֶיהָ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 הֲגַם לִכְבוֹשׁ אֶת-הַמַּלְכָּה עַמִּי בְּבֵית הַדָּבָר יֵצֵא
 מִפִּי הַמֶּלֶךְ וּפָנִי הַבֶּן זָפוּ: וַיֹּאמֶר זֹרְבֻנָּה אוֹזֶד מִן-
 הַסָּרִיסִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ גַּם הִנֵּה הֶעָן אֲשֶׁר-עָשָׂה הַבֶּן
 לְמִרְדָּכִי אֲשֶׁר דָּבַר-טוֹב עַל-הַמֶּלֶךְ עָמִיד בְּבֵית הַבֶּן
 גְּבִיָּה זֹמֵמִים אִמּוֹה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ תִּלְלוּ עֲלֵיו: וַתִּלְלוּ
 אֶת-הַבֶּן עַל-הֶעָן אֲשֶׁר-הֵכִין לְמִרְדָּכִי וְזִמְתָּ הַמֶּלֶךְ
 שִׁכְכָה: בַּיּוֹם הַהוּא נָתַן הַמֶּלֶךְ
 אוֹזֶשׁוּרוֹשׁ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה אֶת-בֵּית הַבֶּן צָר
 הַיְּהוּדִים וּמִרְדָּכִי בָּא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי-הִגִּידָה אֶסְתֵּר
 מִזֶּה הוּא-לָהּ: וְיִסֵּר הַמֶּלֶךְ אֶת-טַבַּעְתּוֹ אֲשֶׁר הָעֶבֶר
 מִזֶּה וַיִּתֶּנָּה לְמִרְדָּכִי וַתֵּשֶׁם אֶסְתֵּר אֶת-מִרְדָּכִי עַל-
 בֵּית הַבֶּן: וַתּוֹסֶף אֶסְתֵּר וַתְּדַבֵּר לִפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ וַתַּפְּל לִפְנֵי רַגְלָיו וַתִּתְּבֹךְ וַתִּתְנוּנֶן-לוֹ לְהַעֲבִיר
 אֶת-דַּעַת הַבֶּן הָאֲגָנִי וְאֵת מִזְשִׁבְתּוֹ אֲשֶׁר וְזִשָּׁב עַל-
 הַיְּהוּדִים: וַיִּשֶׁט הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר אֶת עֶרְבֹט הַזָּהָב
 וַתִּקֶּם אֶסְתֵּר וַתַּעֲמִיד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: וְתֹאמַר אִם-עַל-
 הַמֶּלֶךְ טוֹב וְאִם-מִצָּאתִי זֶה לִפְנֵי וְכִשֶּׁר הַדָּבָר לִפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ וְטוֹבָה אֲנִי בְּעֵינֵי יִכְתֹּב לְהַשִּׁיב אֶת-הַסָּפְרִים
 מִזְשִׁבֶּת הַבֶּן בֶּן-הַמִּדְּרָא הָאֲגָנִי אֲשֶׁר כָּתַב לְאַבֵּד
 אֶת-הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל-מִדְּרֵינֹת הַמֶּלֶךְ: כִּי אֵיכָכָה
 אוֹכַל וְרֵאִיתִי בָרַעָה אֲשֶׁר-מִצָּא אֶת-עַמִּי וְאֵיכָכָה
 אוֹכַל וְרֵאִיתִי בְּאַבְדֵּן מוֹלָדָתִי: וַיֹּאמֶר
 הַמֶּלֶךְ אוֹזֶשׁוּרֵשׁ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה וּלְמִרְדָּכִי
 הַיְּהוּדִי הִנֵּה בֵּית-הַבֶּן נָתַתִּי לְאַסְתֵּר וְאוֹתוֹ תִּלְלוּ
 עַל-הֶעָן עַל אֲשֶׁר-שָׁלוּ יָדוֹ בַּיְּהוּדִים: וְאַתֶּם
 כָּתַבְתֶּם עַל-הַיְּהוּדִים כְּטוֹב בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ

וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר גַּם בַּיּוֹם הַשְּׁנִי בְּמִשְׁתֵּה הַיַּיִן
 מִזֶּה שֶׁאֵלֶּכְתָּ אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְתִנָּחַן לָךְ וּמִזֶּה בִּקְשֶׁתְּךָ
 עַד-זֹוֹצֵי הַמַּלְכּוֹת וְתַעֲשִׂי וְתֵעָן אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה
 וְתֹאמַר אִם מִצָּאתִי זֶה בְּעֵינֶיהָ הַמֶּלֶךְ וְאִם עַל
 הַמֶּלֶךְ טוֹב תִּנָּחַן לִי נָפְשִׁי בְּשִׂאלָתִי וְעַמִּי בִּבְקִשְׁתִּי
 כִּי נִמְכְּרָנוּ אֲנִי וְעַמִּי לְהַשְׁבִּיד לְהַרְגֹּז וּלְאַבֵּד וְאֵלֹו
 לַעֲבָדִים וּלְשִׁפּוֹזוֹת נִמְכְּרָנוּ הַזֹּרֶשְׁתִּי כִּי אֵין הַצָּר
 שׁוּחַ בְּנֶחֱךָ הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 אוֹזֶשׁוּרוֹשׁ וַיֹּאמֶר לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה מִן הוּא זֶה וְאִי
 זֶה הוּא אֲשֶׁר מִלְּאוּ לָבוֹ לַעֲשׂוֹת כֵּן וְתֹאמַר אֶסְתֵּר
 אִישׁ צָר וְאוֹיֵב הַבֶּן הָרַע הָיָה וְהַבֶּן נִבְעֵת מִלִּפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה וְהַמֶּלֶךְ קָם בְּזוּמָתוֹ מִבְּמִשְׁתֵּה הַיַּיִן
 אֶל גִּגֶּת הַבֵּיתָן וְהַבֶּן עָמִיד לִבְקֶשׁ עַל נַפְשׁוֹ מֵאַסְתֵּר
 הַמַּלְכָּה כִּי רָאָה כִּי כִלְתָּה אֵלָיו הָרַעָה מֵאֵת הַמֶּלֶךְ
 וְהַמֶּלֶךְ שָׁב מִגִּגֶּת הַבֵּיתָן אֶל בֵּית מִשְׁתֵּה הַיַּיִן וְהַבֶּן
 נָפַל עַל הַמִּטָּה אֲשֶׁר אֶסְתֵּר עָלֶיהָ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ
 הֲגַם לִכְבוֹשׁ אֶת הַמַּלְכָּה עַמִּי בְּבֵית הַדָּבָר יֵצֵא
 מִפִּי הַמֶּלֶךְ וּפָנִי הַבֶּן זָפוּ וַיֹּאמֶר זֹרְבֻנָּה אוֹזֶד מִן
 הַסָּרִיסִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ גַּם הִנֵּה הֶעָן אֲשֶׁר עָשָׂה הַבֶּן
 לְמִרְדָּכִי אֲשֶׁר דָּבַר טוֹב עַל הַמֶּלֶךְ עָמִיד בְּבֵית הַבֶּן
 גְּבִיָּה זֹמֵמִים אִמּוֹה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ תִּלְלוּ עֲלֵיו וַתִּלְלוּ
 אֶת הַבֶּן עַל הֶעָן אֲשֶׁר הֵכִין לְמִרְדָּכִי וְזִמְתָּ הַמֶּלֶךְ
 שִׁכְכָה בַּיּוֹם הַהוּא נָתַן הַמֶּלֶךְ
 אוֹזֶשׁוּרוֹשׁ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה אֶת בֵּית הַבֶּן צָר
 הַיְּהוּדִים וּמִרְדָּכִי בָּא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי הִגִּידָה אֶסְתֵּר
 מִזֶּה הוּא לָהּ וַיִּסֵּר הַמֶּלֶךְ אֶת טַבַּעְתּוֹ אֲשֶׁר הָעֶבֶר
 מִזֶּה וַיִּתֶּנָּה לְמִרְדָּכִי וַתֵּשֶׁם אֶסְתֵּר אֶת מִרְדָּכִי עַל
 בֵּית הַבֶּן וַתּוֹסֶף אֶסְתֵּר וַתְּדַבֵּר לִפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ וַתַּפְּל לִפְנֵי רַגְלָיו וַתִּתְּבֹךְ וַתִּתְנוּנֶן לוֹ לְהַעֲבִיר
 אֶת דַּעַת הַבֶּן הָאֲגָנִי וְאֵת מִזְשִׁבְתּוֹ אֲשֶׁר וְזִשָּׁב עַל
 הַיְּהוּדִים וַיִּשֶׁט הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר אֶת עֶרְבֹט הַזָּהָב
 וַתִּקֶּם אֶסְתֵּר וַתַּעֲמִיד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְתֹאמַר אִם עַל
 הַמֶּלֶךְ טוֹב וְאִם מִצָּאתִי זֶה לִפְנֵי וְכִשֶּׁר הַדָּבָר לִפְנֵי
 הַמֶּלֶךְ וְטוֹבָה אֲנִי בְּעֵינֵי יִכְתֹּב לְהַשִּׁיב אֶת הַסָּפְרִים
 מִזְשִׁבֶּת הַבֶּן בֶּן הַמִּדְּרָא הָאֲגָנִי אֲשֶׁר כָּתַב לְאַבֵּד
 אֶת הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מִדְּרֵינֹת הַמֶּלֶךְ כִּי אֵיכָכָה
 אוֹכַל וְרֵאִיתִי בָרַעָה אֲשֶׁר יִצָּא אֶת עַמִּי וְאֵיכָכָה
 אוֹכַל וְרֵאִיתִי בְּאַבְדֵּן מוֹלָדָתִי וַיֹּאמֶר
 הַמֶּלֶךְ אוֹזֶשׁוּרֵשׁ לְאַסְתֵּר הַמַּלְכָּה וּלְמִרְדָּכִי
 הַיְּהוּדִי הִנֵּה בֵּית הַבֶּן נָתַתִּי לְאַסְתֵּר וְאוֹתוֹ תִּלְלוּ
 עַל הֶעָן עַל אֲשֶׁר שָׁלוּ יָדוֹ בַּיְּהוּדִים וְאַתֶּם
 כָּתַבְתֶּם עַל הַיְּהוּדִים כְּטוֹב בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ

וּזְזוּתָם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ כִּי־כָתַב אִשְׁר־נִכְתַּב בְּשֵׁם־
הַמֶּלֶךְ וְזֻזְתָּם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ אֵין לְהַשִּׁיב: וַיִּקְרָאוּ
סִפְרֵי־הַמֶּלֶךְ בְּעֵת־הַהִיא בְּזֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא־
זֹדֶשׁ סִיּוֹן בְּשָׁלוּשָׁה וְעֶשְׂרִים בּוֹ וַיִּכְתַּב כָּכָל־אִשְׁר־
צִוָּה מִרְדְּכָי אֶל־הַיְּהוּדִים וְאֵל הָאוֹזֶשְׁדָּרְפָּנִים
וְהַפָּזוֹת וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת אֲשֶׁר ׀ מוֹהֲדוּ וְעַד־כּוֹשׁ עִיבַע
וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְדִינָה וּמְדִינָה כִּכְתָּבָהּ וְעַם
וְעַם כָּל־עַזְּוֹ וְאֶל־הַיְּהוּדִים כִּכְתָּבָם וְכָל־עַזְּוָם: וַיִּכְתַּב
בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אוֹזֶשְׁרֵשׁ וּזְזוּתָם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ
וַיִּשְׁלֹחַ סִפְרִים בְּיַד הָרָצִים בְּסוּסִים רַכְבִּי הָרָכְשִׁי
הָאוֹזֶשְׁתָּרְנִים בְּנֵי הָרַמְכִּים: אֲשֶׁר נָתַן הַמֶּלֶךְ
לַיְּהוּדִים ׀ אֲשֶׁר בְּכָל־עִיר־זְעִיר לַהֲקָהֵל וּלְעַמּוֹד
עַל־נַפְשָׁם לְהַשְׁמִיד וּלְהַרְגֹּ וּלְאָבֵד אֶת־כָּל־זֶיֶל עִם
וּמְדִינָה הָרָצִים אִתָּם טָף וְנָשִׁים וְשִׁלְלָם לְבוֹז: בַּיּוֹם
אוֹזֶד בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אוֹזֶשְׁרֹשׁ בְּשָׁלוּשָׁה
עֶשֶׂר לְזֹדֶשׁ שְׁנִים־עֶשֶׂר הוּא־זֹדֶשׁ אֲדָר: פִּתְשֶׁן
הַכְּתָב לְהַזְנוֹת דָּת בְּכָל־מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוֹי לְכָל־
הָעַמִּים וּלְהַזְנוֹת הַיְּהוּדִים עֲתִידִים לַיּוֹם הַזֶּה לְהַנָּקָם
מֵאִיבֵיהֶם: הָרָצִים רַכְבִּי הָרָכְשִׁי הָאוֹזֶשְׁתָּרְנִים
יֵצְאוּ מִבְּהֵלִים וְדוֹזָפוֹים בְּדָבָר הַמֶּלֶךְ וְהָדָת נִתְּנָה
בְּשׁוּשָׁן הַבִּירָה:

יֵצָא ׀ מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלָבוֹשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וּזְזוֹר
וְעֹטְרַת זָהָב גְּדוּלָה וְתַכְרִיךְ בּוֹץ וְאַרְגָּמָן וְהַעִיר
שׁוֹשָׁן צִהֲלָה וְשִׁמּוּזָה: לַיְּהוּדִים הִיתָה אוֹרָה וְשִׁמּוּזָה
וְעֶשֶׂן וַיִּקְרָ: וּבְכָל־מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל־עִיר וְעִיר
מִקּוֹם אֲשֶׁר דָּבַר־הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מִגִּיעַ שִׁמּוּזָה וְעֶשֶׂן
לַיְּהוּדִים מִשְׁתָּה יוֹם טוֹב וְרַבִּים מַעֲמֵי הָאָרֶץ
מִתְּהַדִּים כִּי־נָפַל פּוֹזֶד־הַיְּהוּדִים עֲלֵיהֶם: וּבְשְׁנֵים־
עֶשֶׂר זֹדֶשׁ הוּא־זֹדֶשׁ אֲדָר בְּשָׁלוּשָׁה עֶשֶׂר יוֹם
בּוֹ אֲשֶׁר הִגִּיעַ דָּבַר־הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ לְהַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם
אֲשֶׁר שִׁבְרוּ אִיבֵי הַיְּהוּדִים לְשָׁלוֹט בָּהֶם וְנִתְּפֹךְ
הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְּהוּדִים הַמּוֹת בְּשִׁנְאֵיהֶם: נִקְהֲלוּ
הַיְּהוּדִים בְּעָרֵיהֶם בְּכָל־מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אוֹזֶשְׁרֹשׁ
לְשָׁלוֹת יָד בַּמִּבְקָשִׁי רַעְתָם וְאִישׁ לֹא־עָמַד
בְּפָנֵיהֶם כִּי־נָפַל פּוֹזֶד־ם עַל־כָּל־הָעַמִּים: וְכָל־שָׂרֵי
הַמְּדִינֹת וְהָאוֹזֶשְׁדָּרְפָּנִים וְהַפָּזוֹת וְעֶשֶׂי הַמִּלְאָכָה
אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ מַנְשָׂאִים אֶת־הַיְּהוּדִים כִּי־נָפַל פּוֹזֶד־
מִרְדְּכָי עֲלֵיהֶם: כִּי־גְדוֹל מִרְדְּכָי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ
וְשָׁמְעוּ הוֹכֵךְ בְּכָל־הַמְּדִינֹת כִּי־אִישׁ מִרְדְּכָי
הוֹכֵךְ וְגְדוֹל: וַיָּכּוּ הַיְּהוּדִים בְּכָל־אִיבֵיהֶם מִכֶּתֶר־
זָרֵב וְהָרָג וְאִבְחָן וַיַּעֲשׂוּ בְשִׁנְאֵיהֶם כְּרָצָנָם:
וּבְשׁוּשָׁן הַבִּירָה דָּרְגוּ הַיְּהוּדִים וְאָבֵד וּזְמוּשׁ מֵאוֹת

וּזְזוּתָם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ כִּי כָתַב אִשְׁר נִכְתַּב בְּשֵׁם
הַמֶּלֶךְ וְזֻזְתָּם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ אֵין לְהַשִּׁיב וַיִּקְרָאוּ
סִפְרֵי הַמֶּלֶךְ בְּעֵת הַהִיא הוּא בְּזֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא
זֹדֶשׁ סִיּוֹן בְּשָׁלוּשָׁה וְעֶשְׂרִים בּוֹ וַיִּכְתַּב כָּכָל אִשְׁר
צִוָּה מִרְדְּכָי אֶל הַיְּהוּדִים וְאֵל הָאוֹזֶשְׁדָּרְפָּנִים
וְהַפָּזוֹת וְשָׂרֵי הַמְּדִינֹת אֲשֶׁר מוֹהֲדוּ וְעַד כּוֹשׁ עִיבַע
וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה מְדִינָה וּמְדִינָה כִּכְתָּבָהּ וְעַם
וְעַם כָּל־עַזְּוֹ וְאֶל הַיְּהוּדִים כִּכְתָּבָם וְכָל־עַזְּוָם וַיִּכְתַּב
בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אוֹזֶשְׁרֵשׁ וּזְזוּתָם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ
וַיִּשְׁלֹחַ סִפְרִים בְּיַד הָרָצִים בְּסוּסִים רַכְבִּי הָרָכְשִׁי
הָאוֹזֶשְׁתָּרְנִים בְּנֵי הָרַמְכִים אֲשֶׁר נָתַן הַמֶּלֶךְ
לַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל עִיר וְעִיר לַהֲקָהֵל וּלְעַמּוֹד
עַל נַפְשָׁם לְהַשְׁמִיד וּלְהַרְגֹּ וּלְאָבֵד אֶת כָּל זֶיֶל עִם
וּמְדִינָה הָרָצִים אִתָּם טָף וְנָשִׁים וְשִׁלְלָם לְבוֹז בַּיּוֹם
אוֹזֶד בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אוֹזֶשְׁרֹשׁ בְּשָׁלוּשָׁה
עֶשֶׂר לְזֹדֶשׁ שְׁנִים עֶשֶׂר הוּא זֹדֶשׁ אֲדָר פִּתְשֶׁן
הַכְּתָב לְהַזְנוֹת דָּת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה גְלוֹי לְכָל
הָעַמִּים וּלְהַזְנוֹת הַיְּהוּדִים עֲתִידִים לַיּוֹם הַזֶּה לְהַנָּקָם
מֵאִיבֵיהֶם הָרָצִים רַכְבִּי הָרָכְשִׁי הָאוֹזֶשְׁתָּרְנִים
יֵצְאוּ מִבְּהֵלִים וְדוֹזָפוֹים בְּדָבָר הַמֶּלֶךְ וְהָדָת נִתְּנָה
בְּשׁוּשָׁן הַבִּירָה

יֵצָא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלָבוֹשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וּזְזוֹר
וְעֹטְרַת זָהָב גְּדוּלָה וְתַכְרִיךְ בּוֹץ וְאַרְגָּמָן וְהַעִיר
שׁוֹשָׁן צִהֲלָה וְשִׁמּוּזָה לַיְּהוּדִים הִיתָה אוֹרָה וְשִׁמּוּזָה
וְעֶשֶׂן וַיִּקְרָ וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה וּבְכָל עִיר וְעִיר
מִקּוֹם אֲשֶׁר דָּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ מִגִּיעַ שִׁמּוּזָה וְעֶשֶׂן
לַיְּהוּדִים מִשְׁתָּה יוֹם טוֹב וְרַבִּים מַעֲמֵי הָאָרֶץ
מִתְּהַדִּים כִּי נָפַל פּוֹזֶד הַיְּהוּדִים עֲלֵיהֶם וּבְשְׁנֵים־
עֶשֶׂר זֹדֶשׁ הוּא זֹדֶשׁ אֲדָר בְּשָׁלוּשָׁה עֶשֶׂר יוֹם
בּוֹ אֲשֶׁר הִגִּיעַ דָּבַר הַמֶּלֶךְ וְדָתוֹ לְהַעֲשׂוֹת בַּיּוֹם
אֲשֶׁר שִׁבְרוּ אִיבֵי הַיְּהוּדִים לְשָׁלוֹט בָּהֶם וְנִתְּפֹךְ
הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ הַיְּהוּדִים הַמּוֹת בְּשִׁנְאֵיהֶם נִקְהֲלוּ
הַיְּהוּדִים בְּעָרֵיהֶם בְּכָל מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אוֹזֶשְׁרֹשׁ
לְשָׁלוֹת יָד בַּמִּבְקָשִׁי רַעְתָם וְאִישׁ לֹא עָמַד
בְּפָנֵיהֶם כִּי נָפַל פּוֹזֶד־ם עַל כָּל הָעַמִּים וְכָל שָׂרֵי
הַמְּדִינֹת וְהָאוֹזֶשְׁדָּרְפָּנִים וְהַפָּזוֹת וְעֶשֶׂי הַמִּלְאָכָה
אֲשֶׁר לַמֶּלֶךְ מַנְשָׂאִים אֶת הַיְּהוּדִים כִּי נָפַל פּוֹזֶד־
מִרְדְּכָי עֲלֵיהֶם כִּי גְדוֹל מִרְדְּכָי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ
וְשָׁמְעוּ הוֹכֵךְ בְּכָל הַמְּדִינֹת כִּי אִישׁ מִרְדְּכָי
הוֹכֵךְ וְגְדוֹל וַיָּכּוּ הַיְּהוּדִים בְּכָל אִיבֵיהֶם מִכֶּתֶר־
זָרֵב וְהָרָג וְאִבְחָן וַיַּעֲשׂוּ בְשִׁנְאֵיהֶם כְּרָצָנָם
וּבְשׁוּשָׁן הַבִּירָה דָּרְגוּ הַיְּהוּדִים וְאָבֵד וּזְמוּשׁ מֵאוֹת

אִישׁ:	וְאֵת	אִישׁ	וְאֵת
--------	-------	-------	-------

פֶּרֶשֶׁנְּדָתָא	וְאֵת	פֶּרֶשֶׁנְּדָתָא	וְאֵת
------------------	-------	------------------	-------

דְּלָפֹן	וְאֵת	דְּלָפֹן	וְאֵת
----------	-------	----------	-------

אַסְפָּתָא:	וְאֵת	אַסְפָּתָא	וְאֵת
-------------	-------	------------	-------

פּוֹרְתָא	וְאֵת	פּוֹרְתָא	וְאֵת
-----------	-------	-----------	-------

אַדְלִיא	וְאֵת	אַדְלִיא	וְאֵת
----------	-------	----------	-------

אַרִיחָתָא:	וְאֵת	אַרִיחָתָא	וְאֵת
-------------	-------	------------	-------

פֶּרְבִּלְשֵׁתָא	וְאֵת	פֶּרְבִּלְשֵׁתָא	וְאֵת
------------------	-------	------------------	-------

אַרִיסִי	וְאֵת	אַרִיסִי	וְאֵת
----------	-------	----------	-------

אַרְדִּי	וְאֵת	אַרְדִּי	וְאֵת
----------	-------	----------	-------

לִיזָתָא:	עֶשְׂרַת	לִיזָתָא	עֶשְׂרַת
-----------	----------	----------	----------

בְּנֵי הַבֶּן בֶּן־הַמִּדְיָנָה עָרַר הַיְּהוּדִים
הָרָגוּ וּבִבְזָה לֹא שָׁלוּוּ אֶת־דָּמָם:
בַּיּוֹם הַהוּא בָּא מִסְפֵּר הַהֲרוּגִים
בְּשׁוּשָׁן הַבִּירָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמְּלִכָה בְּשׁוּשָׁן
הַבִּירָה הָרָגוּ הַיְּהוּדִים וְאַבְדּוּ זִמְנִי
מֵאוֹת אִישׁ וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי־הַבֶּן
בְּשֶׁאֶר מִדְּיָנוֹת הַמֶּלֶךְ מִתְּשׁוּ וּמִתְּ
שִׁאלָתָהּ וַיִּתֶּן לָהּ וּמִתְּבַקְּשֶׁתָּה עוֹד
וְתַעֲשֵׂי: וַתֹּאמֶר אֶסְתֵּר אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ
טוֹב יִתֶּן גַּם־מִזֹּר לַיהוּדִים אֲשֶׁר
בְּשׁוּשָׁן לַעֲשׂוֹת כְּדַת הַיּוֹם וְאֵת
עֲשֶׂרֶת בְּנֵי־הַבֶּן יִתְּלוּ עַל־הָעֵץ:
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לַהֲעֲשׂוֹת כֹּן וַתִּתֶּן הִת
בְּשׁוּשָׁן וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי־הַבֶּן תָּלוּ:
וַיִּקְהָלוּ הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר־בְּשׁוּשָׁן גַּם
בַּיּוֹם אַרְבַּעַת עֶשֶׂר לִזְדֵּשׁ אֲדָר
וַיִּהְרָגוּ בְּשׁוּשָׁן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ
וּבִבְזָה לֹא שָׁלוּוּ אֶת־דָּמָם: וַשָּׂאֵר
הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּמִדְיָנוֹת הַמֶּלֶךְ נִקְהָלוּ
וַעֲמִיד עַל־נַפְשָׁם וְנָזְזוּ מֵאִי־בִיָּהֶם וַהֲרָגוּ
בְּשִׁנְאֵיהֶם זִמְנִישָׁה וְשִׁבְעִים אֲלָף וּבִבְזָה
לֹא שָׁלוּוּ אֶת־דָּמָם: בַּיּוֹם־שְׁלִשָּׁה עָשָׂר
לִזְדֵּשׁ אֲדָר וְנָזְזוּ בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר בּו
וַעֲשֵׂה אֹתוֹ יוֹם מִשְׁתֵּה וְשִׁמּוּזָה: וְהַיְּהוּדִים
אֲשֶׁר־בְּשׁוּשָׁן נִקְהָלוּ בְּשִׁלְשָׁה עָשָׂר בּו
וּבְאַרְבַּעַת עָשָׂר בּו וְנָזְזוּ בְּזִמְנִישָׁה עָשָׂר
בּו וַעֲשֵׂה אֹתוֹ יוֹם מִשְׁתֵּה וְשִׁמּוּזָה: עַל־כֵּן
הַיְּהוּדִים הַפְּרוּשִׁים הַיִּשְׁכָּבִים בְּעָרֵי הַפְּרוּשׁוֹת
עָשִׂים אֵת יוֹם אַרְבַּעַת עָשָׂר לִזְדֵּשׁ אֲדָר
שִׁמּוּזָה וּמִשְׁתֵּה יוֹם טוֹב וּמִשְׁלֹחַ
מִנּוֹת אִישׁ לַרְעֵהוּ: וַיִּכְתֹּב מֶרְדֳּכִי אֶת־
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשְׁלַח סִפְרִים אֶל־כָּל־
הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל־מִדְיָנוֹת הַמֶּלֶךְ
אֲזֻשְׁרוּשׁ הַתְּקֻרֻבִּים וְהָרְזֻזֻקִּים: לְקִיָּם
עֲלֵיהֶם לַהֲיוֹת עָשִׂים אֵת יוֹם אַרְבַּעַת
עָשָׂר לִזְדֵּשׁ אֲדָר וְאֵת יוֹם־זִמְנִישָׁה עָשָׂר
בּו בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה: כִּימִים אֲשֶׁר־נָזְזוּ
בָּהֶם הַיְּהוּדִים מֵאִי־בִיָּהֶם וְהַזְדֵּשׁ אֲשֶׁר
נִתְּפַר לָהֶם מִיָּגוֹן לְשִׁמּוּזָה וּמֵאֲבָל
לַיּוֹם טוֹב לַעֲשׂוֹת אוֹתָם יְמֵי מִשְׁתֵּה
וְשִׁמּוּזָה וּמִשְׁלֹחַ מִנּוֹת אִישׁ לַרְעֵהוּ

בְּנֵי הַבֶּן בֶּן־הַמִּדְיָנָה עָרַר הַיְּהוּדִים
הָרָגוּ וּבִבְזָה לֹא שָׁלוּוּ אֶת־יָדָם
בַּיּוֹם הַהוּא בָּא מִסְפֵּר הַהֲרוּגִים
בְּשׁוּשָׁן הַבִּירָה לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶךְ לְאַסְתֵּר הַמְּלִכָה בְּשׁוּשָׁן
הַבִּירָה הָרָגוּ הַיְּהוּדִים וְאַבְדּוּ זִמְנִי
מֵאוֹת אִישׁ וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַבֶּן
בְּשֶׁאֶר מִדְּיָנוֹת הַמֶּלֶךְ מִתְּשׁוּ וּמִתְּ
שִׁאלָתָהּ וַיִּתֶּן לָהּ וּמִתְּבַקְּשֶׁתָּה עוֹד
וְתַעֲשֵׂי וְתֹאמֶר אֶסְתֵּר אִם־עַל־הַמֶּלֶךְ
טוֹב יִתֶּן גַּם־מִזֹּר לַיהוּדִים אֲשֶׁר
בְּשׁוּשָׁן לַעֲשׂוֹת כְּדַת הַיּוֹם וְאֵת
עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַבֶּן יִתְּלוּ עַל־הָעֵץ
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לַהֲעֲשׂוֹת כֹּן וַתִּתֶּן הִת
בְּשׁוּשָׁן וְאֵת עֲשֶׂרֶת בְּנֵי הַבֶּן תָּלוּ
וַיִּקְהָלוּ הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוּשָׁן גַּם
בַּיּוֹם אַרְבַּעַת עָשָׂר לִזְדֵּשׁ אֲדָר
וַיִּהְרָגוּ בְּשׁוּשָׁן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אִישׁ
וּבִבְזָה לֹא שָׁלוּוּ אֶת־יָדָם וַשָּׂאֵר
הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּמִדְיָנוֹת הַמֶּלֶךְ נִקְהָלוּ
וַעֲמִיד עַל־נַפְשָׁם וְנָזְזוּ מֵאִי־בִיָּהֶם וַהֲרָגוּ
בְּשִׁנְאֵיהֶם זִמְנִישָׁה וְשִׁבְעִים אֲלָף וּבִבְזָה
לֹא שָׁלוּוּ אֶת־יָדָם בַּיּוֹם־שְׁלִשָּׁה עָשָׂר
לִזְדֵּשׁ אֲדָר וְנָזְזוּ בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר בּו
וַעֲשֵׂה אֹתוֹ יוֹם מִשְׁתֵּה וְשִׁמּוּזָה וְהַיְּהוּדִים
אֲשֶׁר בְּשׁוּשָׁן נִקְהָלוּ בְּשִׁלְשָׁה עָשָׂר בּו
וּבְאַרְבַּעַת עָשָׂר בּו וְנָזְזוּ בְּזִמְנִישָׁה עָשָׂר
בּו וַעֲשֵׂה אֹתוֹ יוֹם מִשְׁתֵּה וְשִׁמּוּזָה עַל־כֵּן
הַיְּהוּדִים הַפְּרוּשִׁים הַיִּשְׁכָּבִים בְּעָרֵי הַפְּרוּשׁוֹת
עָשִׂים אֵת יוֹם אַרְבַּעַת עָשָׂר לִזְדֵּשׁ אֲדָר
שִׁמּוּזָה וּמִשְׁתֵּה יוֹם טוֹב וּמִשְׁלֹחַ
מִנּוֹת אִישׁ לַרְעֵהוּ וַיִּכְתֹּב מֶרְדֳּכִי אֶת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשְׁלַח סִפְרִים אֶל־כָּל
הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל־מִדְיָנוֹת הַמֶּלֶךְ
אֲזֻשְׁרוּשׁ הַתְּקֻרֻבִּים וְהָרְזֻזֻקִּים לְקִיָּם
עֲלֵיהֶם לַהֲיוֹת עָשִׂים אֵת יוֹם אַרְבַּעַת
עָשָׂר לִזְדֵּשׁ אֲדָר וְאֵת יוֹם־זִמְנִישָׁה עָשָׂר
בּו בְּכָל־שָׁנָה וְשָׁנָה כִּימִים אֲשֶׁר־נָזְזוּ
בָּהֶם הַיְּהוּדִים מֵאִי־בִיָּהֶם וְהַזְדֵּשׁ אֲשֶׁר
נִתְּפַר לָהֶם מִיָּגוֹן לְשִׁמּוּזָה וּמֵאֲבָל
לַיּוֹם טוֹב לַעֲשׂוֹת אוֹתָם יְמֵי מִשְׁתֵּה
וְשִׁמּוּזָה וּמִשְׁלֹחַ מִנּוֹת אִישׁ לַרְעֵהוּ

ומתנות לאביונים: וקבל היהודים את אשר הזולו לעשות ואת אשר כתב מרדכי אליהם: כי המן בן המורתא האגגי צר כל היהודים וזשב על היהודים לאבדם והפיל פור הוא הגורל להבם ולאבדם: ובבאה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מושבותי הרעה אשר זשב על היהודים על דאשו ותלו אתו ואת בניו על העץ: על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור על כן על כל דברי האגרת הזאת ומה דאוי על פכה ומה הגיע אליהם: קימו וקבלו היהודים | עליהם | ועל ארעם ועל כל הנזלים עליהם ולא יעבור להיות עשים את שני הימים האלה ככתבם וכזמנם בכל שנה ושנה: והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפוזת ומשפוזת מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם:

אסתר המלכה בת אביזיל ומרדכי היהודי את כל הנקף להם את אגרת הפורים הזאת השנית: וישלחו ספרים אל כל היהודים אל שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אושורוש דברי שלום ואמת: להם את ימי הפורים האלה בזמניהם כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה וכאשר קימו על נפשם ועל ארעם דברי הצמות וזעקתם: ומאמר אסתר קים דברי הפורים האלה ונכתב בספר: וישם המלך אושורוש | מס על הארץ ואיי הים: וכל מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלאהם כתובים על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס: כי | מרדכי היהודי משנה למלך אושורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אוזוי דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל ארעו:

ומתנות לאביונים וקבל היהודים את אשר הזולו לעשות ואת אשר כתב מרדכי אליהם כי המן בן המורתא האגגי צר כל היהודים וזשב על היהודים לאבדם והפיל פור הוא הגורל להבם ולאבדם: ובבאה לפני המלך אמר עם הספר ישוב מושבותי הרעה אשר זשב על היהודים על ראשו ותלו אתו ואת בניו על העץ על כן קראו לימים האלה פורים על שם הפור על כן על כל דברי האגרת הזאת ומה ראו על פכה ומה הגיע אליהם קימו וקבל היהודים עליהם ועל ארעם ועל כל הנזלים עליהם ולא יעבור להיות עשים את שני הימים האלה ככתבם וכזמנם בכל שנה ושנה: והימים האלה נזכרים ונעשים בכל דור ודור משפוזת ומשפוזת מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא יסוף מזרעם:

אסתר המלכה בת אביזיל ומרדכי היהודי את כל תקף להם את אגרת הפורים הזאת השנית וישלחו ספרים אל כל היהודים אל שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אושורוש דברי שלום ואמת להם את ימי הפורים האלה בזמניהם כאשר קים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה וכאשר קימו על נפשם ועל ארעם דברי הצמות וזעקתם: ומאמר אסתר קים דברי הפורים האלה ונכתב בספר: וישם המלך אושורוש מס על הארץ ואיי הים וכל מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלאהם כתובים על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס כי מרדכי היהודי משנה למלך אושורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אוזוי דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל ארעו:

הלכות קריאת המגילה

מתוך 'שבח המועדים'

ח. קריאת המגילה

לפני הדין

א. חייב כל אדם בין איש בין אשה לשמוע קריאת המגילה בלילה וביום, ולכן גם הבחילות יש להן ללכת לבית הכנסת, ואם אינן הולכות צריכים לקרות לפנייה בבית.¹ המגילה כמו קאפע וכדומה, כדי שיתחזק מעט מחולשת התענית.²

ג. מצוה מן המובחר לשמוע את המגילה בבית הכנסת במקום שיש רוב אנשים, דברוב עם הדרת מלך.³ ולכל הפחות יראה לשומעה במנין עשרה.⁴

ואם אי אפשר לקרותה במנין, יקרא אותה כל יחיד⁵ מתוך מגילה כשרה עם הברכות שלפניה. ואם אחד יודע לקרותה והשאר אינם יודעים, יקרא זה שהוא יודע, והם ישמעו ויוצאין, אף על פי שאינם עשרה.⁶ ויש אומרים שאפילו לכתחילה עדיף שאחד יקרא וכולם יצאו.⁷

אבל ברכה שלאחריה אין אומרים רק בעשרה.⁸

ד. מנהג בכל ישראל שהקורא אינו קורא מתוך מגילה כרוכה, אלא פושטה כאגרת⁹ וכופלה יריעה על יריעה.¹⁰ ומנהג חב"ד לכופלה לשלשה חלקים.¹¹

וכן השומעים שיש בידם מגילה לעיין בה נוהגים גם כן לפושטה ולכופלה.¹² ופושטין את המגילה לפני שמתחיל לברך.¹³

ה. הקורא את המגילה מברך לפנייה שלש ברכות, על מקרא מגילה, שעשה נסים, ושהחיינו.¹⁴ ואחר קריאתה מנהג חב"ד לברך תחילה ברכת הרב את ריבנו ולומר שושנת יעקב ואח"כ לברך את המגילה. ויש נוהגים לכורכה תחילה ואח"כ לברך.¹⁵

ו. אין לשוח בין הברכות ותחילת הקריאה, ואם שח צריך לחזור ולברך. בקריאת המגילה ג"כ יזהר שלא לשוח, ואם שח אין השיחה

במה דברים אמורים בש"ץ הקורא, אבל השומע אם הוא שח באמצע הקריאה – הרי בעודו שח לא ישמע הקריאה, ואם כן לא שמעה כולה ואינו יוצא²⁰.

ז. הש"ץ-הקורא את המגילה צריך לכוון להוציא את כל השומעים, וגם השומעים צריכים לכוון לצאת.

וצריך לשמוע כל תיבה ותיבה, ואם היסר הקורא או השומע תיבה אחת – לא יצא, וצריך לחזור ולקרוא ממקום שחיסר²¹. לכן ראוי ונכון שיהי' לכל אחד מגילה כשרה²² כדי שיאמר בעצמו עם הקורא מלה במלה בלחש, פן לא ישמע תיבה אחת מן הקורא²³.

ח. הקורא את המגילה למפרע לא יצא²⁴. לכן מי שמשלים את המלים שלא שמוע מהקורא, ימשיך בקריאת המגילה עד שישגיח את הקורא ואז ימשיך בשמיעה לבד²⁵.

ט. מי שיש לפניו מגילה פסולה או חומש, לא יקרא עם הש"ץ. כי אם הוא קורא אינו יכול לכוון לשמוע מן הש"ץ, ואפילו אם הוא יכול, שמא ישמע אחר מה שהוא קורא ולא יכוון לקריאת הש"ץ, וכן לא יסייע שום אדם בעל פה להש"ץ.

ולכן אותן ארבעה פסוקי גאולה שאומרים הקהל בקול רם (ראה אודותם – להלן סימן ט סעיף א), צריך הש"ץ לחזור ולקרותם ממדך המגילה²⁶.

י. מי שכבר יצא בקריאת המגילה וקורא להוציא אחר, אם זה שהוא צריך לצאת ידע בעצמו לברך את הברכות, יברך בעצמו²⁷ ואם לאו יברך הקורא²⁸, ואם היא אשה – טוב יותר שהקורא יברך ויאמר אשר קדשנו במצותיו וצונו לשמוע מגילה²⁹, ויש אומרים שעדיף שהאשה תברך³⁰.

יא. ציבור שאין להם ש"ץ שיכול לקרות את המגילה עם הטעמים כראוי – יכול לקרות גם בלא טעמים, רק שיקרא את התיבות כראוי שלא ישתנה הענין, שאם קרא במקום ומרדכי יושב יושב, או במקום והמן נופל, נפל וכדומה, אפילו בדיעבד אינו יוצא.

ובאופן זה כשאין אצלם מי שיודע לקרות את המגילה כראוי – יכולים לעשות במגילה נקודות וטעמים שיקרא כהוגן, כיון שהוא שעת הדחק³¹.

יב. ציבורי שאין להם מגילה כשרה בדיונה מכל מקום אם היא כתובה על קלף קלף כהלכתה רק שתכרות איזה חיבות באמצעות כיון שלא חסר בה ענין אחד שלם, יכולין לקרות מתוכה עם הכרכות, והטעות יקרא הקורא בעל פה, או יאמר לפניו בלחש סתוך החומש.
אבל אם אין להם מגילה כלל, או שתכר בה ענין אחד שלם, או שתכר בה בתחלה או בסוף – קורין מתוך החומש כל אחד בפני עצמו ואין מברכין.
ויחיד שאין לו רק מגילה פסולה, קורא בה בלא ברכות.

יג. אין יוצאים בשמיעת המגילה בשלפון או ברדיו אפילו בשידור חי, וכן השומע באמצעות המקל אוני יוצא, אלא אם כן שמע את קול הקורא עצמו וברור לו שהמקול לא הפריע כלל לשמיעתו ז"ל.

ט. מנהגים בקריאה

א. נוהגים שהציבור אומרים ארבעה פסוקי גאולה בקול רם, והם: איש יהודי (ב, ה), ומרדכי יצא (ח, טו), ליהודים היתה אורה (ח, טז), כי מרדכי היהודי (י, ג), ואח"כ חוזר הקורא וקורא אותם מתוך המגילה.

ב. בפסוק בלילה ההוא נדדה שנת המלך (ו, א) מגביה הקורא את קולו לפי ששם מתחיל עיקר הנס.

בפרק ח פסוק יא קורין "להרוג ולאבד", ולהרוג ולאבד. וכן בפרק ט פסוק ג קורין "ואיש לא עמד בפניהם", ואיש לא עמד בפניהם.

ומנענעים את המגילה באמירת "האגרת הזאת" (ט, כו) "אגרת הפורים הזאת השנית" (ט, כט).

ג. נוהגים להכות ולרקוע ברגלים כשמזכירים בקריאת המגילה תיבת "המן" במקום שנזכר בצירוף איזה תואר: "האגני", "הרע" וכיוצא בזה.

וצריך הקורא להשגיח מאוד שבשעה שמרעישים ומבלבלים בהכאת המן ישתוק עד שיעבור הרעש לגמרי כדי שכולם ישמעו הקריאה.

ד. את עשרת בני המן וגם תיבת „עשרת“ צריך לקרות בנשימה אחת. ולכתחילה נוהגים לקרות בנשימה אחת מן „חמש מאות איש“ וגו', ובדיעבד אם הפסיק אפילו בין עשרת בני המן – יצא. ונוהגים שהקהל אומרם תחילה והתינוקות מכין אז כמו בהזכרת המן, ואח"כ חוזרם הקורא.

מתוך 'ספר המנהגים'

במגילה שכתב אדמו"ר מהר"ש נ"ע: (א) לא כל העמודים מתחילים בתיבת „המלך“. (ב) עשרת בני המן אינם בעמוד בפני עצמו^(*). גם השומעים^(*) את המגילה כופלים אותה כאגרת^(*) והכפילה היא לשלשה חלקים. מכין המן^(*) איזה פעמים במשך הקריאה (במקום שנזכר באיזה תואר: האגגי, הרע וכיו"ב). בקריאת המגילה קוראים^(*): (ח, יא) להרג ולאבד ולהרג ולאבד. (ט, ב) ואיש לא עמד בפניהם ואיש לא עמד לפניהם. מנענעים את המגילה באמירת „האגרת הזאת“, „אגרת הפורים הזאת השנית“.

ברכת שהחינו מברכים גם ביום^(*).
ביום גם שמיעת וקריאת המגילה בתפילין דרש"י^(*).
נוסח שושנת יעקב: ארורים כל הרשעים ברוכים כל הצדיקים^(*).

מנהגי האדמו"ר^(*)

לבוש משי כמו בשבת ויו"ט.
נותן מחצית השקל גם בעד הרבנית ובנים ובנות קטנים.
גם ביחיד מברך לפני המגילה ולאחר^(*), הן בלילה הן ביום.
משלוח מנות לשלשה אנשים (מאכל ומשקה).
לנט"י, ברכות המוציא המזון של סעודת פורים ואמירת הדא"ח, לבוש „סויבלענע היטל“ ותגור אבנט.
מאמר דא"ח בתוך הסעודה.
שמחת פורים גדולה הרבה משמחת יום טוב.
ימי הפורים הם ימי משתה ושמחה.
כ"ק אדמו"ר שליט"א נוהג לעשות מגבית בהתועדות פורים^(*).

ברכות המגילה

מתוך סידור 'תהלת ה'

דיני מגילה

חייב אדם לקרות המגילה בלילה ולשנותה ביום וצריך לפשוט המגילה כאגרת ומברכין עליה שלש ברכות הללו. אך אין מברכין שהחיינו אלא בלילה ולא ביום. ונהגין לומר בלילה קדיש שלם אחר תפלת י"ח קודם קריאת המגילה. אנו מברכים שהחיינו גם ביום.

ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו
במצותיו, וצונו: עד מקרא מגילה.
ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם, שעשה גסים
לעבדתינו, בימים ההם בזמן הזה:
ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם, שהחיינו וקיימנו
והגיענו לזמן הזה.

בשקורן המגילה נצטרך מברכין לאחרונה ברכה זו אבל לא ביחיד:

ברוך אתה יי, אלהינו מלך העולם, הרב את ריבנו,
והקדן את היגנו, והענקם את נקמתנו, ודנפרע
לנו מצרינו, והמשיגם גמול לכר אויבי נפשנו, ברוך אתה
יי, הנפרע לעמו ישראל מכל צריהם, האל המושיע:
עושיננו יעקב צלה ושמחה, בראותם יחד תקלת
מרדכי, תשועתם היית לנצח, ותקנותם בכל
דור ודור. להודיע שכל קויה לא יבשו ולא יכלמו לנצח
כל החוסים בה. ארור הקן אשר בקש לאבדי, ברוך
מרדכי היהודי. ארורה ורש אשת מפתחדי, ברוכה
אסתר בעדי, ארורים כל הרשעים, ברוכים כל הצדיקים,
וגם תרבונה זכור לטוב:

ואחר כך אומרים ואתה קדוש וכו', קדיש שלם בלא תתקבל, ובמזמור שבת אומרים ויהי נועם ואתה קדוש. קדיש שלם.
עלינו. קדיש יחוס:

בשחרית אחר שמונה עשרה חזי קדיש וקורין ג' גברי כפ' ויבא עמלק ומחזירין הספר חזרה וקורין המגילה. אין
לחלוץ המסילין עד אחר המגילה. אחר המגילה אומרים אשרי וכו' לנין. קדיש שלם:

כללים והערות

רשימת הערות דקדוקיות במגילת אסתר [רובן עבור הקוראים בהברה ספרדית (עברית)]

[ישנם דיוקים גם לקוראים בהברה אשכנזית, וסומנו ב-*)]

כללים:

- ✓ אף שבד"כ בהברה ספרדית קוראים כל קמץ כפתח, יש מקרה שהקמץ יקרא כקמץ אשכנזי והוא כשהקמץ הוא קמץ־קטן (בתקון קוראים 'מכון סימנים', סימנו כל קמץ־קטן, בזה שהרגל של הקמץ משוך למטה יותר מהרגיל).
- ✓ כל קמץ־קטן מסומן בדף זה, חוץ מ: "כל", "מרדכי", שם הקמץ הוא תמיד קמץ־קטן, ושגור לקרא כך.
- ✓ כשאותיות 'ב', 'כ', או 'פ', באים ללא דגש, קוראים אותם רפויים, גם בהברה ספרדית! משא"כ באות ת' רפויה, שנהפכת לדגושה.
- ✓ כלל מאד חשוב: כשישנה תיבה שמתחילה עם 'א' או 'ע' צריך מאד להיזהר ליתן ריווח בינו לבין התיבה שלפניו. **דוגמא מאד נפוצה: "המלך – אחשורוש"**, שלא ישמע כאילו אומר "המלך – כחשורוש".
- ✓ חשוב: אין לערבב הברות בשעת הקריאה. דוגמא נפוצה: כשאומרים "יחי אֲדֹנּוּ . . לעיילם ועד".
- ✓ חשוב מאד: לכוון בשעת הברכות להוציא את הקהל ידי חובת הקריאה.

א, ג: ה'מ' ד"מלכו" בקמץ־קטן.

***א, ה:** יש לזהר שלא לבטא את אות 'א' כלל בתיבת "ובמלאות", כיון שאין תחתיה שום ניקוד.

***א, ו:** יש לזהר ליתן רווח בין תיבות "כסף" ו"ועמודי", שלא תבלע אחת מהאותיות הדומות במבטא, **וכן כל כיוצא בזה.**

א, ו: [עייין בכללים] יש לזהר שלא לקרא ה'פ' ד"רצפת" מודגשת, כיון שפירושו 'גחלת' (כמו בישעיה פ"ו פסוק ו', "וידו רצפה", ופרש"י 'גחלת'). [ה'צ' בשבא נע]

א, יא: ה'י' הראשונה ד"יפיה" בקמץ־קטן [וה'י' השני בקמץ רגיל, וה'ה' במפיק ה"א].

***א, יז:** ה'ע' ד"בעליהן" נקראת בלי ניקוד, ולמנהגינו שמבטאים את האות 'ע' כמו 'א', ישמע כאילו אין שם אות [וכן בכל 'ע' שיש תחתיה שבא].

א, יז: ה'א' ד"באמרם" בקמץ־קטן [וה'ר' בקמץ רגיל].

***א, כ:** ה'ת' ד"יתנו" בשבא־נע. ויש לזהר בזה במיוחד כשקוראים בהברה ספרדית, שלא ישמע כאילו היא רפויה, ויהיה פירושו כמו "יתנו בגוים" [הושע ח' י', והוא מלשון תנאי או אתנן, וכן בכל לשון נתינה, כגון לקמן ג, י וט"ו, וח, יד].

***א, כב:** ה'ה' ד"להיות" נקראת כמו מפיק, דהיינו שנשמעת כמו "לה יות" [וכן בכל ה' שתחתיה בא שבא, כגון לקמן ו, א].

ב, יב: ה'ח' ד"חדשים" בקמץ־קטן.

ב, כ: ה'א' ד"באמנה" בקמץ־קטן.

ג, ד: ה'א' ד"באמרם" בקמץ־קטן.

***ג, יב:** בתיבת "ויקראו", יש להיזהר לקרוא ה'ק' בקמץ ולא בשבא, וכן יש לקרוא את ה'ר' בשבא־נע, ולבטא היטב את ה'א' שלא ישתמע בלשון מקרה.

ה, יא: ה'ע' ד"עשרו" בקמץ־קטן.

***ה, יד:** הקריאה הנכונה של תיבת "גִּבְהָ", הוא "גִּבְהָה", קול הפתח קודם (וכאילו יש שם א') ואז מפיק ה"א. וכ"ה קריאת כל מפיק ה"א עם פתח בסוף תיבה.

ו, יב: ה'ש' ד"וישב" בקמץ־קטן.

ח, ד: ה'ק' ד"ותקם" בקמץ־קטן.

***ח, ט:** בתיבת "ויקראו" ראה לעיל ג, יב.

***ח, יג:** בתיבת "מאביהם" ה'י' בשבא־נע, ויש להיזהר בהברה אשכנזית, שאם יקרא בשבא־נח אז יכול להשתמע כאילו ה'י' לא נמצא, ויהיה כמו "מאוביהם" (מלשון 'אוב' ו'ידעוני')!

ט, ד: ה'ש' ד"שמעו" בקמץ־קטן.

***ט, כז:** ה'י' ד"קימו" בשבא־נע, שאם לא כן לא תהיה נשמעת כלל.

י, ב: ה'ת' ד"תקפו" בקמץ־קטן.

תיקונים, הערות ומנהגים במגילת אסתר

(על פי חומש תורה תמימה, וכפי המנהג בבית משיח – 770 לפני כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א)

- (1) נוהגים לפשוט המגילה כאגרת לפני הקריאה.
- (2) מברכים את שלושת הברכות בלילה וביום. בשעת הברכות יכוון הבעל קורא להוציא את הציבור ידי חובתן (וביום יכוון בברכת שהחינו להוציא את הציבור גם על שאר מצוות היום).
- (3) נוהגים שהציבור אומרים ד' פסוקים של גאולה בקול ולאחמ"כ חוזר עליהן הבעל קורא מתוך המגילה ואלו הן: "איש יהודי" (ב, ה), "ומרדכי יצא" (ח, טו), "ליהודים הייתה אורה" (ח, טז) ו"כי מרדכי היהודי" (י, ג).
- (4) פרק ב, פסוק ג: "אל יד הגא סריס המלך" – ה"ג" בסגול ולא בצירי.
- (5) ב, ו: "אשר הגלה מירושלים" . מלך בבל" מנגנים את כל הפסוק במנגינת איכה.
- (6) ב, יב: "מקץ היות לה קֶדֶת הנשים" – ה"ך" בפתח ולא בקמץ.
- (7) כשקוראים המן ביחד עם תואר (האגגי, הרע וכיוצ"ב) נוהגים להכות ברגליים. הבעל קריאה צריך להשגיח מאד שלא להמשיך לקרוא עד שישורר שקט, כדי שכולם ישמעו את המשך הקריאה. (מומלץ בזמן שמכניס את הקריאה להכות ב'המן' כדי שלא ישכח לעצור בשעה שקורא).
- (8) ג, יד: "להנתן דת בכל מדינה" – ה"ת" בסגול ולא בצירי.
- (9) ג, טו: מהמילה "והמלך" עד סוף הפסוק ("נבוכה") קוראים במנגינת איכה.
- (10) ג, טו: "והעיר שושן נבוכה" – ה"ש" בפתח ולא בקמץ.
- (11) ד, א: "ומרדכי ידע" . זעקה גדולה ומרה" מנגנים את כל הפסוק בניגון איכה.
- (12) ד, ג: מהמילה "וצום" עד סוף הפסוק ("לרבים") קוראים במנגינת איכה.
- (13) ד, ז: "אמר המן לשקול על גנזי" – ה"ק" בזקף-קטן ולא בתלישה-גדולה.
- (14) ד, טז: מהמילה "ובכן" עד סוף הפסוק ("אבדתי אבדתי") קוראים במנגינת איכה.
- (15) ו, א: "בלילה ההוא" מגביה קולו כי פה מתחיל עיקר הנס.
- (16) ו, ז: ג: "תִּנָּתן לִי נִפְשִׁי בשאלתי" – ל"נ" יש קדמא, אין מקף בין המילים.
- (17) ז, ד: "אין הצר שוה בַּנֶּזֶק המלך" – ה"נ" בצירי ולא בסגול.
- (18) ח, יא: קוראים "להרוג ולאבד" ואח"כ עוה"פ (עם הוספת "ו") – "ולהרוג ולאבד" ("את כל חיל עם ומדינה").
- (19) ט, ב: קוראים "ואיש לא עמד בפניהם" ואח"כ שוב "ואיש לא עמד בפניהם".
- (20) ט, ו: נוהגים שהקורא עוצר אחר המילה "ואבד" וכל הקהל קוראים מ"חמש מאות איש" עד "עשרת בני המן" בקול. ואח"כ חוזר הבעל קורא על הכל בנשימה אחת (ובדיעבד אם נשם באמצע יצא – ולכן עדיף לקרוא מבפנים ולא להחליף בין ה"את"ים או לבלוע מלים אף שעז"ז ינשום באמצע).
- (21) ט, יד: "ותנתן דת בשושן" – ה"ת" השני בסגול ולא בצירי.
- (22) ט, כו, ט, כט: כשאומר "האגרת הזאת" ו"אגרת הפורים הזאת" ינענע את המגילה.
- (23) ט, כט: "אֶת־אגרת הפורים הזאת השנית" ה"א" בסגול ולא בצירי. אין 'מונח' מתחת המילה "את". יש מקף בין המילים.
- (24) ט, לא: "אֶת ימי הפורים האלה" ה"א" בסגול ולא בצירי.
- (25) את כל הפרקים מסיימים בניגון מיוחד. לבד מפרקים ז', ח', וט' (ופ"ג שמסיימים בניגון איכה).
- (26) כל מקום שכתוב ב'תיקון קוראים סימנים' "בניגון" – אין לזה משמעות למנהגנו וא"כ צוין למעלה . כמו"כ כל מקום שכתוב ב'תיקון לקרוא בניגון איכה (לבד המקומות שצויינו לעיל) – אין מנהגנו לקרותם כך.

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

יה"ר שיראה הרבה נחת מבניו התמימים
ומשלוחיו, חסידיו, וכלל בני ישראל
ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו
וישמיענו תורה חדשה מפיו
בגאולה האמיתית והשלימה
תיכף ומי"ד ממ"ש

—

יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד

מבצעים
סנטר
MIVTZOIM
CENTER
770

להגהות והערות נא לפנות בדוא"ל לכתובת:

MivtzoimCenter770@gmail.com

או בטלפון +17706099591

SMS / וואטסאפ